

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Marie Malé a Václava Zadražila v hlavním líčení konaném dne 23. 7. 2014 v Táboře **takto**:

Obžalovaný

R[REDACTED] Š[REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], student, trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], zdržující se na adrese [REDACTED], [REDACTED],

uznává se vinným, že

dne 20. 1. 2014 kolem 6.45 hodin v Táboře, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Chrysler Neon, RZ [REDACTED], při jízdě po silnici III. tř. č. 4063 Chýnovskou ulicí ve směru od Turovce do centra v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích po přejetí přejezdu železniční tratě Tábor - Horní Cerekev projížděl levotočivou zatáčkou v protisměrném jízdním pruhu, kde v km 1,356 uvedené silnice se jím řízené vozidlo střetlo s protijedoucím cyklistou [REDACTED] [REDACTED], nar. [REDACTED], který při střetu utrpěl zranění, na následky kterého dne 21. 1. 2014 zemřel,

tedy

jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

čímž spáchal

přechin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce **2 (dva) roky**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **4 (čtyři) roky**.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **4 (čtyř) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá **povinnost zaplatit** na náhradě nemajetkové újmy poškozeným:

- **V** [redacted] **F** [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted]
[redacted] částku **1.000.000 Kč**,
- **H** [redacted] **F** [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted]
částku **1.000.000 Kč**,
- **F** [redacted] **P** [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted]
částku **1.000.000 Kč**,
- **M** [redacted] **P** [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted]
[redacted] částku **1.000.000 Kč**.

Odůvodnění:

Soud v hlavním líčení provedl výslech obžalovaného, vyslechl svědky **P** [redacted] **V** [redacted] **V** [redacted] **P** [redacted] **F** [redacted] **P** [redacted] a **M** [redacted] **P** [redacted], se souhlasem státní zástupkyně a obžalovaného pak byl přečten úřední záznam o podaném vysvětlení svědkyní **V** [redacted] **B** [redacted]. Dále byly se souhlasem státní zástupkyně a obžalovaného čteny znalecké posudky, konkrétně znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství soudních znalců MUDr. **Z** [redacted] **Š** [redacted] a doc. MUDr. **F** [redacted] **V** [redacted] CSc. k ohledání mrtvoly poškozeného **F** [redacted] **F** [redacted] tedy pitvění protokol o prohlídce poškozeného, a znalecký posudek soudního znalce Ing. **J** [redacted] **G** [redacted] ke stanovení hladiny alkoholu a toxických a omamných látek v krvi poškozeného. V hlavním líčení pak k vyhodnocení nehodového děje podal znalecký

posudek z oboru dopravy, odvětví silniční doprava, soudní znalec E. S. Rovněž byly soudem provedeny listinné důkazy, z nichž rozhodující byly protokol o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací a prohlášení poškozených jako obětí trestné činnosti o dopadu trestného činu na jejich život, proveden byl pak též důkaz čtením spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 30 P 138/2000.

Provedeným dokazováním soud považuje za prokázané, že obžalovaný spáchal jednání, jež mu bylo obžalobou kladeno za vinu a jež je popsáno ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy dále rozvedené skutečnosti.

Skutková zjištění

Obžalovaný dne 20. 1. 2014 kolem 6.45 hodin řídil osobní automobil Chrysler Neon, RZ. v Táboře po silnici III. tř. č. 4063 Chýnovskou ulicí ve směru od Turovce do centra, a přitom v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích po přjetí přejezdu železniční tratě Tábor-Horní Cerekev projížděl levotočivou zatáčkou v protisměrném jízdním pruhu, kde v km 1,356 uvedené silnice se jím řízené vozidlo střetlo s protijedoucím cyklistou P. který při střetu utrpěl zranění, na následky kterého dne 21. 1. 2014 zemřel.

Skutková zjištění k výroku o vině rozsudku soud považuje za jednoznačně podepřená provedenými důkazy. Obžalovaný ve své výpovědi potvrdil, že v daném čase a místě řídil svůj osobní automobil, přičemž po přjetí železničního přejezdu ucítil náraz, po němž mu prasklo přední sklo, proto strhl volant doleva, a následně zabrzdil. Po vystoupení z vozidla zjistil, že za vozidlem leží poškozený, kterému změřil puls, a po té, co slabý puls ucítil, šel ze silnice odstranit jízdní kolo, protože na místo přijížděl pán s Fabií (pozn. svědek), s nímž posléze zavolali na místo záchrannou službu. Obžalovaný si ten den zapomněl telefon, proto z telefonu svědka V. poté volal i své přítelkyni. Obžalovaný zároveň připustil, že po přjetí železničního přejezdu mohl částečně přejet do levého jízdního pruhu (ze svého pohledu), neboť v místě nejsou ani okrajové ani středové čáry, odmítl však, že by jel úplně v protisměru či že by si zatáčku zkrátil přjetím do levého jízdního pruhu. V době jízdy obžalovaného byla špatná viditelnost, neboť byla mlha a tma, jel proto rychlostí 33-40 km/hod., poškozeného na jízdním kole si obžalovaný až do nárazu nevšiml, neboť podle něj nebyl osvětlený a měl na sobě tmavé oblečení, z tohoto důvodu také před střetem nebrzdil. S tělem poškozeného nehýbal, maximálně ho o 0,5 m poposunul, nemanipuloval rovněž s jízdním kolem obžalovaného a jeho zbytky jinak, než že jízdní kolo položil mimo silnici. Soud výpověď obžalovaného hodnotil jako věrohodnou ohledně základních bodů obžaloby, s ohledem na ostatní provedené důkazy však nebylo možné označit výpověď obžalovaného jako pravdivou v celém svém rozsahu, neboť obžalovaný se svou výpovědí podle názoru soudu účelově snažil snížit míru své odpovědnosti za dopravní nehodu, jak bude také níže rozvedeno, a na soud působil obžalovaný tak, že si patrně ještě zcela neuvědomuje svoji odpovědnost za smrt člověka, a potažmo za spáchání trestného činu.

Tvrzení obžalovaného o tom, že při nehodě přejel do protisměrného jízdního pruhu jen částečně, je v rozporu se závěry vyslovenými ve znaleckém posudku soudního znalce E. S. z nichž vyplývá, že obžalovaný v okamžiku střetu musel být v levém jízdním pruhu v každém případě celým svým vozidlem a že před střetem již musel začít brzdit. Znalec jak v písemném znění posudku, tak při své výpovědi v hlavním líčení velice podrobně a přesvědčivě vysvětlil, z jakých důvodů dospěl ke stanovení brzdné dráhy automobilu obžalovaného, přičemž s ohledem na zajištěné stopy na travnaté části vedle vozovky je nepochybné, že obžalovaný začal brzdit své vozidlo ještě na vozovce, a tedy v době střetu

nebo spíše těsně před ním. Znalec rovněž podrobně analyzoval nehodový děj, při jehož popisu se vypořádal s verzí obžalovaného, podle které po střetu prudce zabočil doleva, čemuž právě brzdné stopy vozidla vůbec neodpovídají, neboť by vozidlo při tomto manévru počalo rotovat, nehledě k tomu, že tento manévr je z pohledu řidiče jedoucího ve svém jízdním pruhu nelogický. Skutečnost, že obžalovaný dle své výpovědi poškozeného na jízdním kole neviděl, znalec vysvětlil jednak sníženými rozhledovými podmínkami, ale také možností zákrytu cyklisty A sloupkem čelního skla zejména při najetí do protisměrného pruhu. Tuto domněnku rovněž podporují brzdné stopy a další nalezené stopy na místě činu, podle nichž znalec určil dvě krajní možnosti způsobu, jakým obžalovaný najížděl do zatáčky, a v obou případech musel jet obžalovaný vždy celým vozidlem v protisměru a v okamžiku střetu s cyklistou téměř při levém kraji vozovky. Znalec rovněž vyloučil, že bylo v možnostech poškozeného odvrátit běžným způsobem jízdy střet s vozidlem, neboť vzhledem ke způsobu jízdy obžalovaného, tak mohl učinit pouze řidič motorového vozidla. V ostatním však závěry znalce výpověď obžalovaného podporují a doplňují především stanovením střetové rychlosti, která odpovídá výpovědi obžalovaného. Znalecký posudek ohledně nehodového děje je také v souladu rovněž s provedenými listinnými důkazy, zejména s protokolem o nehodě v silničním provozu s plánkem a fotodokumentací.

O vině obžalovaného dále svědčí i ostatní v řízení provedené důkazy. Svědci P. a V. B. popsali situaci těsně před a po nehodě. V. B. popsala, že velmi krátce před nehodou poškozeného P. F. předjížděla ve svém vozidle, což pro ni byla velmi častá situace, neboť pravidelně poškozeného takto v ranních hodinách pracovních dnů mījela, a vždy čekala, na jakém místě ho potká. Uvedla, že poškozený jel uvedeného dne normálně při své pravé straně, jízdní kolo poškozeného bylo vzadu osvětleno svítící blikáčkou a poškozený na sobě měl zelené pracovní lesácké oblečení s reflexními pruhy. Dále uvedla, že kousek od zemědělského zkušebního ústavu se mījela s vozidlem, na jehož jízdě nespatrił ničeho zvláštního. P. V. pak uvedl, že předmětného dne jel krátce po nehodě ve shodném směru jako obžalovaný stejným místem. Když přejížděl koleje, zadrnčelo mu něco pod autem, patrně kus nějakého plastu, proto se s autem překážce vyhnul a zastavil. Po vystoupení z vozu našel na místě obžalovaného, který mu sdělil, že srazil cyklistu, konkrétně chodil kolem auta a opakovaně říkal: „Ty vole, on mi tam vjel.“, dále mu obžalovaný sdělil, že je třeba zavolat záchranku, protože nemá telefon. Svědek proto zavolał záchrannou službu a navigoval ji na místo, za instrukcí záchranné služby také poskytl první pomoc poškozenému cyklistovi. Podmínky v době těsně po nehodě popsal svědek tak, že byla tma, viditelnost byla asi 20 m, nebyla však mlha a lampy veřejného osvětlení ještě svítily. Svědek dále uvedl, že oblečení poškozeného vyhlíželo, jako kdyby se ho někdo snažil poposunout (hlava byla jakoby zasunutá do bundy), později si všiml, že mezi stromy je jízdní kolo bez řídítek, a to proto, že na něm stále ještě blikala zadní svítlna. Svědek rovněž vypověděl, že celá situace na místě na něj působila tak, že k nehodě došlo kvůli tomu, že si obžalovaný při řízení zkrátil zatáčku, což řidiči v tomto místě dle jeho zkušeností dělají dosti často. Obě výpovědi svědků hodnotil soud jako vysoce věrohodné, neboť ani jeden z nich není na věci nijak zainteresován, a jejich výpověď je po celou dobu trestního řízení konzistentní a logická.

Svědci V. a P. F., tedy otec a syn poškozeného, se pak vyjádřili k obvyklému způsobu jízdy poškozeného na jízdním kole, ale také ke konkrétním skutečnostem z předmětného dne. Svědek V. F. uvedl, že svého syna v den nehody ráno před jeho odjezdem potkal. Syn měl na sobě lesáckou uniformu se svítícími pruhy na nohou, na kole měl světla, která při jeho odjezdu svítla vepředu i vzadu, přičemž zadní světlo blikalo. Svědek rovněž uvedl, že poškozený na kole jezdil velmi často a kolo měl

ve výborném stavu. Shodně vypověděl i svědek P. P., který uvedl, že jeho otec měl kolo kompletně vybavené blatníky i přední a zadní svítilnou, a jako velký cyklistický fanoušek, který najezdil 4.000 až 5.000 km ročně, měl kolo v perfektním stavu. Do práce jezdil v montérkách, na kterých měl výstražné prvky (reflexní pruhy) a jezdil vždy se světlem. Rovněž výpověď těchto svědků pak soud hodnotil jako věrohodnou, byť se jedná o blízké příbuzné poškozeného silně zasažené tragickou nehodou, neboť jejich výpovědi se shodují s ostatními provedenými důkazy. O reflexních pruzích na oblečení poškozeného vypovídala svědkyně B., která stejně jako V. P. uvedla, že zadní svítilna poškozeného v daný den svítila přerušovaně (blikala), nikoli stabilním světlem. Výpovědi obou svědků o stavu jízdního kola potvrzují fotografie z místa činu a protokol o dopravní nehodě.

Dobu smrti poškozeného, rozsah zranění, jejich popis a mechanismus vzniku zjistil soud z pitevního protokolu a ze znaleckého posudku soudních znalců MUDr. Z. Š. a doc. MUDr. F. V., CSc., přičemž lze konstatovat, že závěry učiněné těmito znalci jsou v souladu se znalecm E. S. popsaným průběhem nehodového děje a částečně i s výpovědí učiněnou obžalovaným. Znaleckým posudkem znalce G. pak bylo vyloučeno ovlivnění poškozeného P. F. v době nehody alkoholem nebo jinou návykovou látkou, přičemž dle protokolu o nehodě nebyla přítomnost alkoholu shledána po nehodě ani v krvi obžalovaného.

Další listinné důkazy pak bez pochybností objasnily pro účely rozhodování soudu osobní charakteristiku obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného

Obhajoba se v zásadě ztotožnila s provedenými důkazy a nevyvracela základní odpovědnost obžalovaného za smrt poškozeného P. P. Byla založena na zdůraznění okolností nehody, které podle obhajoby nebyly spolehlivě prokázány či snižující míru zavinění obžalovaného. Poškozený cyklista byl podle obhajoby pravděpodobně neosvětlen, což v kombinaci se zhoršenou viditelností a nefungujícím veřejným osvětlením snížilo podstatně rozhledové možnosti obžalovaného coby řidiče. Obhajoba měla za pochybně určené rovněž místo střetu a neshodovala se znalcem v otázce hodnocení brzdných stop, pročež neměla za vyloučené, že na nehodě mohlo mít podíl i vybočení cyklisty. K těmto námitkám je třeba podotknout, že soud má za bezpečně prokázané, že poškozený v době střetu jel na osvětleném jízdním kole, a to vpředu i vzadu. Tuto skutečnost prokazují nejen výpovědi svědků V. a P. F., ale také svědků B. V. a protokol o nehodě. Jak výše uvedeno, blízcí příbuzní popsali podrobně vztah poškozeného k cyklistice, z něhož plynula i nadprůměrná péče o jeho kolo. Tyto výpovědi jsou zcela věrohodné, a podporují je i fotografie z místa činu, z nichž je patrné, že kolo bylo před nehodou skutečně ve vynikajícím stavu. O tom, že poškozený daný den jel na osvětleném kole, pak vypověděl nejen otec poškozeného, ale také svědkyně E., která si všimla rozsvícené zadní svítilny, kterou rovněž zaznamenal po příjezdu na místo nehody i svědek V. Mimoto protokol o nehodě obsahuje i záznam o tom, že policisty na místě nalezená přední svítilna zajištěná jako věcná stopa č. 8, byla při nálezu plně funkční. S ohledem na to má soud za logické a uvedenými důkazy za prokázané, že poškozený byl v okamžiku nehody osvětlen i předním světlem. Svědci V. a P. F. a svědkyně B. navíc shodně vypověděli, že poškozený jezdil do práce v oblečení s reflexními prvky, a jel tak i v daný den. S ohledem na to soud konstatuje, že poškozený pro svoji viditelnost na silnici učinil maximum, a nikterak zanedbáním těchto ochranných prvků k nehodovému ději nepřispěl. Rovněž poukaz na

vypnuté veřejné osvětlení je nedůvodný, neboť zmínka o tom, že bylo vypnuté, se objevuje až v protokole o dopravní nehodě, přičemž nelze přehlédnout, že policejní hlídka byla na místě s jistým časovým odstupem, zatímco svědek V. uvedl, že v době jeho příjezdu na místo lampy ještě svítily. Pro teorii o vybočení cyklisty od pravé krajnice vůbec žádný důkaz nesvědčí, a takové chování cyklisty neodpovídá ani situaci na daném úseku vozovky, která je soudu s ohledem na místní znalost dobře známa. Při příjezdu do zatáčky ve směru od Měšic totiž řešení zatáčky cyklistu rozhodně nijak nevybízí k najíždění do zatáčky širokým obloukem, naopak vzhledem k tomu, že se jedná o pravotočivou zatáčku, které předchází částečné levotočivé vedení silnice je cyklista přirozeně veden u pravého okraje silnice. Znalecký posudek znalce S. pak soud považoval za argumentačně naprosto přesvědčivý a hodnotící odpovědně zjištěné okolnosti nehody. Jen na okraj pak lze ještě poznamenat, že laicky ohodnotil celou nehodu na základě svých bezprostředních vjemů a řidičských zkušeností i svědek V. Lze proto uzavřít, že přes námitky obhajoby je zcela na místě konstatovat, že jedinou příčinou výše popsané dopravní nehody bylo nerespektování pravidel silničního provozu obžalovaným, neboť po přejetí do protisměrného pruhu v zatáčce obžalovaný patrně v důsledku způsobu své jízdy přehlédl protijedoucího cyklistu, kterého byl v nízké rychlosti čelně srazil ze svého pohledu u levého kraje vozovky, a tímto nárazem usmrtil. Odpovědným za vznik dopravní nehody, a tedy i úmrtí poškozeného, je jediné obžalovaný. Naopak má soud za prokázané, že pokud by obžalovaný řídil své vozidlo správným způsobem, ke střetu s poškozeným by vůbec nedošlo. Soud má za to, že takto popsaný nehodový děj je vzhledem ke všem provedeným důkazům a specifikům dané místa jediným prokázaným a zároveň i logicky pochopitelným průběhem střetu, a proto má obžalobu vznesenou proti obžalovanému za plně odůvodněnou. Další aspekty obhajoby poukazující na dosavadní bezúhonnost obžalovaného, a to jak trestní, tak ve smyslu dosavadní absence způsobení vážné dopravní nehody, absenci ovlivnění alkoholem, věk a nezkušenost obžalovaného pak směřovaly spíše k otázce ukládání trestu, a v příslušné části rozsudku jsou proto náležitě zhodnoceny.

Právní hodnocení

Po právním posouzení prokázaných skutečností soud shledal, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, neboť jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona.

Dle konstantní judikatury, za porušení důležité povinnosti ve smyslu ustanovení § 143 odst. 2 trestního zákoníku není možno mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení má zpravidla za následek „*nebezpečí pro lidský život, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku*“ (R 11/1964). V daném případě bylo relevantní povinností především dodržení směru a způsobu jízdy, kterou edému řidiči ukládá ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Podle tohoto ustanovení se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak. Výpočet všech „důležitých povinností“ řidiče motorového vozidla přitom není dle soudní praxe možné taxativně stanovit, poněvadž význam porušení kterékoli řidičské povinnosti je přímo závislý na konkrétní dopravní situaci; judikatura proto uvádí jen některé *typické případy*, kdy závadné jednání řidiče je považováno za *porušení důležité povinnosti* uložené podle zákona. Mezi tyto typické případy je však řazen mimo jiné takový způsob jízdy v zatáčce, jímž se vozidlo dostane do protisměru (srov. R 57/1960). S ohledem na vše uvedené soud výše popsaný způsob jízdy obžalovaného

v zatáčce za železničním přejezdem, při němž v protisměru srazil cyklistu, hodnotil jednoznačně jako porušení důležité povinnosti uložené zákonem.

Spáchání trestného činu usmrcení z nedbalosti v souvislosti s dopravní nehodou pak předpokládá, aby porušení dopravního předpisu bylo v *příčinné souvislosti* s havárií se smrtelným následkem (R 7/1965). Zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu (srov. R 21/1981). Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout, např. že v důsledku riskantní jízdy může způsobem v trestním zákoníku uvedeným porušit zájem chráněný v § 143 trestního zákoníku, ale *bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí* (NS 16/2002-T389). Jednání obžalovaného spočívající v riskantním průjezdu ostře pravotočivé zatáčky protisměrným pruhem při snížených podmínkách viditelnosti, je třeba podle názoru soudu z hlediska zavinění jednoznačně hodnotit tak, že si měl a mohl být vědom toho, že v protisměru se mohou nacházet jiní účastníci silničního provozu, s nimiž může dojít ke střetu, a že v důsledku toho může způsobem v trestním zákoníku uvedeným porušit zájem chráněný v § 143, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí. Obžalovaný tedy jednal v daném případě ve vědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a jeho zavinění zahrnuje všechny znaky výše popsané objektivní stránky tohoto trestného činu.

Druh a výměra trestu

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku. Soud v tomto směru konstatuje, že obžalovanému žádná zjištěná okolnost nepřitěžuje. Na druhou stranu obžalovanému polehčuje jeho dosavadní trestní a přestupková bezúhonnost. Soud však oproti názoru obhajoby konstatuje, že obžalovanému nepolehčuje jeho doznání a projevená lítost. Jak bylo výše uvedeno, obžalovaný v důležitých aspektech svého jednání svou odpovědnost při své výpovědi i v závěrečné řeči minimálně zlehčoval, jestliže nikoli přímo popíral, také způsob projevení jeho lítosti považuje soud vzhledem k tragickým následkům jeho jednání za vysoce nedostatečný a nedůstojný. Obžalovaný totiž lituje především toho, že se celá nehoda stala, že vůbec tímto místem projížděl, a neprojevuje skutečnou lítost nad svým vlastním zaviněním, čemuž odpovídá i to, že písemnou omluvu jednomu z poškozených pozůstalých zaslal až 14 dní před hlavním líčením. Na soud proto jeho vyjádření v tomto směru působila spíše tak, že obžalovaný lituje spíše sebe a situace, do které se nyní v důsledku zavinění nehod dostal, než tragické ztráty lidského života jeho vlastním přičiněním. V zájmu jeho nápravy lze jen doufat, že uvedená vyjádření jsou spíše projevem jeho relativně nízkého věku a osobní nezralosti, než jeho arogance. Oproti tomu obžalovanému polehčuje fakt, že se k jednání plně doznal a svého jednání lituje. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že je na místě uložit obžalovanému trest výchovného charakteru, tedy trest odnětí svobody avšak podmíněně odložený, a poskytnout mu tak možnost k nápravě a prokázání, že jeho trestná činnost byla pouze excesem z jeho dosavadního chování. Co se týče výměry trestu, přihlédl soud zejména k povaze a závažnosti trestného činu usmrcení z nedbalosti, kdy lehkovážné jednání obžalovaného přineslo naprosto fatální následek, tedy smrt člověka. Soud proto uzavírá, že je na místě uložit obžalovanému trest, nikoli na samé spodní hranici, ale v jedné pětině trestní sazby, přičemž za přiměřenou v tomto případě soud považuje stanovení délky zkušební doby již ve třech čtvrtinách zákonného rozpětí. Ze všech těchto důvodů soud ukládal obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce 4 let.

Takto koncipovaný trest v podstatě odpovídá návrhu obžaloby a soud jej považuje za nejnížší možný.

Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, a to v souladu s návrhem obžaloby v jedné třetině zákonné trestní sazby, neboť je s ohledem na povahu trestné činnosti třeba na něho i tímto typem trestu, a po určitou dobu vyloučit obžalovaného z možnosti účastnit se silničního provozu. Na tomto závěru pak ničeho nemůže změnit poukaz obžalovaného, že má zájem o získání zaměstnání, v němž bude potřebovat řidičské oprávnění.

Náhrada nemajetkové újmy

Poškození pozůstalí V██████ P██████ H██████ P██████ P██████ a M██████ F██████, tedy rodiče a děti poškozeného, se k trestnímu řízení připojili s nárokem na náhradu nemajetkové újmy. Původní vznesené nároky na náhradu nemajetkové újmy v penězích byly před zahájením dokazování v této trestní věci prostřednictvím jejich zmocněnce upraveny na požadavek ve výši 1.000.000 Kč pro každého z nich. Nárok byl odůvodněn podrobně rozvedeným poukazem na utrpení poškozených, které bylo vyvoláno tragickou ztrátou blízké osoby, a to zejména v oblasti citového a rodinného života.

Podle ustanovení § 2959 zákona č. 89/2012, občanského zákoníku (dále jen „občanského zákoníku“), při usmrcení nebo zvlášť závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

S ohledem na znění nové zákonné úpravy tak bylo nepochybné, že je na místě poškozeným přiznat na náhradě nemajetkové újmy způsobené jejich duševním utrpením finanční odškodnění. Důvodem pro odmítnutí jejich vzneseného nároku pak pro soud samozřejmě nemohla být situace, že nová právní úprava ještě není zažitá a není ustálená rozhodovací praxe civilních soudů ani výklad v citovaném ustanovení použitých pojmů, neboť takový postup by byl rezignací na úlohu soudu, a tedy *denegatio iustitiae*.

Soud má přitom za prakticky nedostižitelnou metu nastavenou zákonodárcem, tedy finanční náhradou plně odškodnit duševní utrpení blízkých pozůstalých. Rozhodoval proto v daném případě o výši náhrady podle zásad slušnosti. Při stanovení těchto zásad soud pak nevytvářel zcela nový náhled na danou problematiku, ale v podstatě vycházel z kritérií, které při rozhodování o přiznání náhrady nemajetkové újmy v minulosti stanovila rozsáhlá judikatura Nejvyššího soudu v obdobných případech, a to samozřejmě při vědomí toho, že stejně jako v minulosti každý případ vyžaduje samostatné posouzení a základy pro stanovení relativní náhrady mohou i v současnosti vycházet jen z ustanovení § 2959 občanského zákoníku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2011, 30 Cdo 4380/2009). I když se určení výše náhrady nemajetkové újmy stává předmětem volného uvážení soudu, soud totiž musí v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 30 Cdo 1578/2009).

Soud proto v daném případě posuzoval jako konkrétní a přezkoumatelná hlediska následující dopady trestného činu obžalovaného do duševní sféry poškozených. Soud se v první řadě zabýval zcela objektivním kritériem, a to závažností výše popsané události a okolnostmi, za nichž k ní došlo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn.

30 Cdo 83/2011). V tomto směru pak bylo výše uvedenými důkazy prokázáno, že závažnost události byla objektivně ta nejvyšší, neboť došlo k tragické ztrátě lidského života, a to za okolností, při nichž lze tuto ztrátu označit za zcela zbytečnou. Byla totiž způsobena nedbalostí obžalovaného, který mohl při jen větší péči o dodržování dopravních předpisů a správném řízení vozidla předejít, neboť poškozený se na vzniku nehody nijak nepodílel. V obecném smyslu k tomuto kritériu soud přiřadil i zohlednění dosavadní rozhodovací praxe soudů v oblasti přiznávání nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy v obdobných případech. Do roku 2004 (kdy byla do občanského zákoníku včleněna ustanovení o pevně stanovené výši náhrady škody pro poškozené pozůstalé) soudy přiznávaly přibližně náhrady v řádek stovek měsíců nejčastěji v rozmezí 200.000 Kč až 300.000 Kč¹. Pouze výjimečně byly přiznávány desetitisícové náhrady², stejně tak výjimečně byly přiznávány náhrady ve výši od 500.000 Kč do 1.000.000 Kč³. Po roce 2004 došlo navýšení celkových náhrad, neboť nejbližším příbuzným byla přiznávána náhrada škody podle § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., a vedle toho též náhrada nemajetkové újmy. Celková výše náhrad tak až do roku 2013 dosahovala částek v rozmezí 300.000 Kč až 700.000 Kč, a to i v případě, kdy citované ustanovení občanského zákoníku ještě nebylo aplikovatelné přímo⁴.

Dále pak soud hodnotil jako podstatný aspekt z hlediska výše stanovené náhrady okolnosti na straně na straně poškozených pozůstalých (intenzita vztahu poškozených pozůstalých se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých a otázku hmotné závislosti pozůstalých na zemřelém (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008). V tomto směru pak měl soud výpovědi V. P. P. P. a M. P. a dále i důkazy listinnými (vyjádření poškozených a opatrovnícký spis 30 P 138/2000) za prokázané, že duševní útrapy poškozených pozůstalých jsou v daném případě velmi závažné. Z výpovědi jednoznačně vyplývá, že všichni pozůstalí měli se zemřelým velmi blízký a harmonický vztah. Podle všech výpovědí celá událost zasáhla nejvíce matku zemřelého, H. P. která se po nehodě psychicky zhroutila, a ještě v době rozhodování soudu na tom nebyla zdravotně natolik dobře, aby se mohla dostavit

¹ srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1627/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1286/2005, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 1 Co 87/2004, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 7. 2010, sp. zn. 1 Co 146/2010, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 1 Co 303/2010, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 1 Co 265/2006, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 1 Co 16/2009, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2009, sp. zn. 36 C 193/2008

² srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 Co 301/2008, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 1 Co 183/2009 (ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 476/2011), či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. 1 Co 78/2011

³ srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. 3 Co 49/2012 a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 24 C 15/2005

⁴ srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. 1 Co 47/2004, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 5. 2010, sp. zn. 1 Co 399/2009, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 4. 2009, sp. zn. 34 C 94/2005 (ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 5. 2010, sp. zn. 1 Co 396/2009, a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4083/2010), rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 24 C 123/2011, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 1 Co 415/2008, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 1 Co 284/2009, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 Co 349/2009, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. 1 Co 384/2009, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 1 Co 101/2012, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, sp. zn. 1 Co 336/2012, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 23 C 220/2008, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2009, sp. zn. 23 C 231/2009, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 6. 2010, sp. zn. 23 C 172/2009, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2011, sp. zn. 24 C 39/2009

k soudu. Také ostatní pozůstalí před soudem vypovídali pod silným vlivem nepředstíraných emocí. Skutečnost psychického zhroucení matky zemřelého zároveň evidentně zasáhla velmi silně i otce zemřelého, V. P. který se kromě následků samotné nehody musí vyrovnávat také s péčí o manželku. Hloubku tragiky celé události pro oba rodiče zemřelého závažným způsobem zvyšuje skutečnost, že přišli tragicky již o druhého syna. První z jejich synů totiž zemřel před patnácti lety na zápal plic. Ačkolí má matka zemřelého ještě dceru z jiného vztahu, je zřejmé, že rodiče zemřelého přišli jednak o svého jediného syna, a zároveň o silnou podporu ve svém vysokém stáří (82 a 77 let), kterou jim zemřelý prakticky zajišťoval, neboť bydlel v domě na stejném pozemku jako jeho rodiče, a kterou ostatní příbuzní rodičů zemřelého jen stěží mohou nahradit. Oba tito pozůstalí tedy zjevně byly osobami velmi odkázanými na pomoc zemřelého, neboť bydlí v rodinném domku, topení zajišťují pevnými palivy, a při jejich obstarávání a zpracování je pomoc zemřelého i vzhledem k jeho profesi nenahraditelná. Syn zemřelého, P. P. je dle provedeného dokazování osobou, která z pozůstalých měla k zemřelému citově nejbližší. Po rozvodu rodičů se i podle opatrovnického spisu rozhodl ve svých 15 letech zůstat s otcem a byl svěřen do jeho péče, a to mimo jiné proto, aby mu pomohl překlenout těžké období. Tato zkušenost a sdílení společné domácnosti až do smrti poškozeného, byť poškozený pozůstalý se již ve svých 28 letech finančně osamostatnil, vedla k prohloubení jejich vztahu, zemřelý svého syna vychoval, měli spolu řadu společných zájmů, a to včetně cyklistiky. Syn zemřelého bude v budoucnu tento vztah evidentně významně postrádat, a postrádat bude zjevně i praktickou pomoc zemřelého i po založení vlastní rodiny. Podle výpovědi dcery zemřelého, M. P. potvrzené i výpovědí jejího bratra, rozvod rodičů dobré vztahy s jejím otcem nenarušil, a to i proto, že i po rozvodu rodičů bydleli všichni v jednom domě. Také dcera sdílela se zemřelým společné koníčky, především cyklistiku a houbaření. Zároveň byla dcera osobou, která byla nejvíce odkázaná na osobu zemřelého. Ve svých 22 letech je totiž ještě studentkou vysoké školy a studovat by měla ještě dva roky, což jí umožňovalo i výživné poskytované otcem, které bylo naposledy soudně stanoveno v r. 2004 na 1.900 Kč měsíčně, následně však již bylo upravováno dohodou mezi dcerou a otcem a to tak, že v poslední době jí otec přispíval částkou 1.500 Kč měsíčně na výživném, a kromě toho jí přispíval i na další potřeby podle žádosti poškozené pozůstalé. Tragická událost přitom dceru zemřelého zasáhla ve zkouškové období, a posléze musela M. P. pod vlivem této události v letním semestru skládat státní zkoušky.

Konečně pak soud hodnotil jako další rozhodný aspekt pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy okolnosti na straně na straně obžalovaného (rovněž srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008). Za ty lze považovat míru jeho zavinění, postoj obžalovaného k celé události, dopad události do sféry obžalovaného a jeho majetkové poměry. V tomto směru má soud za prokázané, že jak výše uvedeno k neštěstí došlo výlučným zaviněním obžalovaného a poškozený zemřelý se na vzniku nehody a jejím následku nijak nepříčinil, neboť s ohledem na charakter jeho zranění a absenci zákonné povinnosti nosit při jízdě na jízdním kole ochrannou helmu nebylo možno za spoluzavinění poškozeného považovat ani skutečnost, že daného dne ochranou helmu neměl. Postoj obžalovaného byl negativně zhodnocen již výše, a proto lze na tomto místě odkázat na odůvodnění ukládaného trestu. Obžalovaný pak objektivně nehodnou sám nijak zasažen nebyl, neboť nedošlo ani ke zranění jeho osoby. Majetkové poměry obžalovaného jsou v tuto chvíli sice nevysoké, avšak vzhledem k dopravě v silničním provozu tato otázka postrádá relevanci. Podle 6 § odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. se totiž pojištění odpovědnosti za provoz motorového vozidla vztahuje na každou osobu, která je povinna nahradit újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě. Podle odst. 2 písm. a) tohoto ustanovení má pojištěný právo, aby pojistitel za něj uhradil v rozsahu a ve výši podle občanského zákoníku

poškozenému mimo jiné způsobenou újmu vzniklou ublížením na zdraví nebo usmrčením. Obžalovaný byl přitom v dané věci pojištěn u České podnikatelské pojišťovny, a právě tento subjekt by tedy měl za obžalovaného nést tíhu vyplacené náhrady nemajetkové újmy. Soud pak dodává, že obžalovanému by v tomto případě ani neměl hrozit regresní nárok pojistitele, který sice má podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. proti pojištěnému právo na náhradu toho, co za něho plnil, jestliže prokáže, že pojištěný porušil základní povinnost týkající se provozu na pozemních komunikacích a toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem újmy, kterou je pojištěný povinen nahradit. Za porušení základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích se však pro účely tohoto zákona podle taxativního výčtu v odst. 2 téhož ustanovení rozumí provozování vozidla, které svojí konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí, provozování vozidla, jehož technická způsobilost k provozu vozidla nebyla schválena, řízení vozidla osobou, která není držitelem příslušného řidičského oprávnění, s výjimkou řízení vozidla osobou, která se učí vozidlo řídit nebo skládá zkoušku z řízení vozidla, a to vždy pouze pod dohledem oprávněného učitele nebo řidiče cvičitele individuálního výcviku, řízení vozidla osobou, které byl uložen zákaz činnosti řídit vozidlo, v době tohoto zákazu, řízení vozidla osobou, která při řízení vozidla byla pod vlivem alkoholu, omamné nebo psychotropní látky nebo léku označeného zákazem řídit motorové vozidlo a předání řízení vozidla osobě uvedené výše.

S ohledem na vše uvedené lze konstatovat, že poškození pozůstalí měli se zemřelým nadstandardně dobré vztahy, a proto je také tragická událost z různých příčin mimořádně tragicky zasáhla. Pokud by se nehoda odehrála o necelý měsíc dříve, soud by při stanovení výše náhrady pozůstalým vycházel z ustanovení § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. a následně přiznával i náhradu nemajetkové újmy. Celková výše této náhrady by se podle názoru soudu na základě výše rozebraných kritérií pohyboval okolo částky 500.000 Kč pro každé z pozůstalých. Náhradu duševních útrap v této výši však soud považuje za zcela neadekvátní. Z důvodové zprávy k novému občanskému zákoníku vyplývá, že nová úprava má zajistit mimo jiné i přiměřenější stanovování výše náhrady pozůstalým. V nedávno zveřejněné pečlivě zpracované metodice Nejvyššího soudu pro odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění pak lze zjistit, že kromě preciznějších pravidel pro zvyšování náhrad v těchto případech Nejvyšší soud považuje za odpovídající zvýšení dosavadní hodnoty bodu v bodovém systému stanovení bolestného na dvojnásobek. Soud má proto v daném případě za to, že požadavek poškozených pozůstalých na přiznání náhrady nemajetkové újmy ve výši 1.000.000 Kč pro každého z nich nelze rozhodně považovat za nepřiměřeně vysoký, naopak je to částka, která podle výše uvedených zásad odpovídá duševním útrapám pozůstalých. Jestliže pak soud všem pozůstalým přiznal částku ve stejné výši, bylo tomu tak proto, že jako odpovídající částku jí shledal u všech pozůstalých z různých důvodů. Zatímco u rodičů zemřelého soud zohlednil především tragiku toho, že ve vysokém věku přišli i druhé syna a své praktické zabezpečení ve stáří, které může být jen částečně nahrazeno ostatními příslušníky rodiny. U syna zemřelého soud zohlednil, že s otcem ho pojil patrně nejhlubší vztah a společná domácnost, u dcery zemřelého naopak zase skutečnost, že právě ona byla vedle dobrého vztahu mezi dcerou a otcem nejvíce finančně odkázána na jeho výpomoc při vlastním studiu.

Závěrem lze dodat, že ohledně postulátu, dle kterého přiznaná náhrada nemajetkové újmy ve výši celkem 4.000.000 Kč pro poškozené pozůstalé není zjevně nepřiměřená lze poukázat i na další skutečnosti. Metodika Nejvyššího soudu pro odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění mimo jiné dovozuje, že ty nejzávažnější zásahy do zdraví

a života poškozeného mají být odškodňovány až částkou přesahující 10.000.000 Kč. V den hlavního líčení byla zveřejněna zpráva Ministerstva obrany ČR, podle které rodiny padlých vojáků v Afghánistánu budou odškodněny až do výše 2.000.000 Kč na jednoho pozůstalého⁵. Konečně pak nelze přehlédnout i to, že limity povinného ručení dle zákona č. 168/1999 Sb. stanovuje zákon na minimálně 35.000.000 Kč, přičemž dnes je pojištění běžně sjednáváno ze strany pojišťoven na násobně vyšší částky. Všechny tyto informace soud uvádí zejména pro to, aby bylo zřejmé, že i předpoklady zákonodárce a obecné vnímání veřejnosti v současnosti tendují k vyššímu hodnocení ztráty blízkého člověka. Soud proto v daném případě svým rozhodnutím nevybočil z mezí zásad slušnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

⁵ viz http://zpravy.idnes.cz/stat-zlepsi-peci-o-vojaky-a-jejich-rodiny-fpd-/domaci.aspx?c=A140722_223710_domaci_zt#utm_source=sph.idnes&utm_medium=richtext&utm_content=to
p6

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

V Táboře dne 27. července 2014

Za správnost vyhotovení:
Stanislava Basíková

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a trestu OS právní moci dne 04.02.2016 ,
změna ve výroku o trestu zákazu činnosti a náhradě škody viz rozsudek Krajského soudu
v Českých Budějovicích, pobočka Tábor ze dne 04.02.2016 sp. zn. 14To 363/2014. Připojení
doložky provedla Alena Makovcová dne 30.05.2017.

USNESENÍ

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů dne 26. 9. 2014 v trestní věci obžalovaného R. Š., nar. v , trvale bytem , zdržujícího se na adrese .

takto:

Podle § 131 odst. 1 trestního řádu se opravuje v rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23. 7. 2014, č. j. 6 T 61/2014-200, na straně 13 uvedeného rozhodnutí chybná datace rozsudku „dne 27. července 2014“, na správně znějící: „dne 23. července 2014“.

Odůvodnění:

Rozsudek Okresního soudu v Táboře č. j. 6 T 61/2014-200 byl vyhlášen dne 23. 7. 2014. Při vyhotovování rozsudku bylo chybně na str. 13 rozsudku označeno datum vyhlášení rozhodnutí dnem 27. července 2014, ač správně zde mělo být uvedeno datum 23. července 2014.

Předseda senátu může zvláštním usnesením kdykoliv opravit písařské chyby a jiné zřejmé nesprávnosti, k nimž došlo ve vyhotovení rozsudku a jeho opisech. Opravu může nařídit i soud vyššího stupně (§ 131 odst. 1 trestního řádu).

Protože při vyhotovení rozsudku došlo k písařské chybě, bylo podle § 131 odst. 1 trestního řádu vydáno opravné usnesení, jímž bylo vyhotovení rozsudku uvedeno do naprosté shody s obsahem rozsudku, jak byl vyhlášen.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do tří dnů ode dne jeho oznámení, a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích cestou soudu podepsaného.

Stížnost má odkladný účinek.

V Táboře dne 26. září 2014

Za správnost vyhotovení:
Stanislava Basíková

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 4. února 2016 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23.07.2014, č.j. 6 T 61/2014-200 podal obžalovaný R. Š. nar. v t.č. bez zaměstnání, trvale bytem zdržující se na adrese Tábor, v trestním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 02.09.2014 obhájkyň JUDr. Jarmilou Hanykovou, CSc., AK Benešov, a rozhodl o něm t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f) tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek zrušuje ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti a ve výroku, který byl soudem učiněn podle § 228 odst. 1 tr. řádu ve vztahu k poškozeným V. P. nar. H. P. nar. P. P. nar. a M. P. nar.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu nově rozhodnuto t a k t o :

Obžalovaný

R. Š.

nar. v bez zaměstnání, trvale bytem zdržující se na adrese

se při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu a výroku učiněném podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku

o d s u z u j e

podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 30 (třicet) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá **povinnost zaplatit** na náhradu nemajetkové újmy poškozeným:

- V [redacted] P [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted]
[redacted], částku 750.000 Kč,
- H [redacted] F [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted],
částku 750.000 Kč,
- F [redacted] P [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted]
částku 750.000 Kč,
- M [redacted] H [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted]
[redacted], částku 500.000 Kč,

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný R [redacted] Š [redacted] uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že dne 20.01.2014 kolem 06:45 hodin v Táboře, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Chrysler Neon, RZ [redacted] při jízdě po silnici III. tr. č. 4063 Chýnovskou ulicí ve směru od Turovce do centra v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích po přejetí přejezdu železniční tratě Tábor – Horní Cerekev projížděl levotočivou zatáčkou v protisměrném jízdním pruhu, kde v km 1,356 uvedené silnice se jím řízené vozidlo střetlo s protijedoucím cyklistou P [redacted] P [redacted] nar. [redacted] který při střetu utrpěl zranění, na následky kterého dne 21.01.2014 zemřel.

Za tento přečin byl obžalovaný odsouzen podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 2 roky, který mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku odložen na zkušební dobu v délce 4 roky. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 let.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozeným:

- V [redacted] P [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted]
částku 1.000.000 Kč,
- H [redacted] P [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] částku
1.000.000 Kč,

- F. P., nar. , bytem , částku 1.000.000 Kč,
- M. F., nar. , bytem , částku 1.000.000 Kč,

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím své obhájkyň, zvolené na plnou moc, odvolání, které směřuje do všech výroků napadeného rozsudku. V opravném prostředku obžalovaným argumentováno tak, že soud I. stupně dospěl k závěru, že jediným viníkem v rozsudku popsané nehody je obžalovaný a poškozený této nikterak nemohl zabránit. Současně označil výpověď obžalovaného za částečně nepravdivou. S tímto závěrem obžalovaný nesouhlasí, neboť vypovídal pravdivě a domnívá se, že takováto zjištění nebyla nepohybně učiněna. Soud se opírá výlučně o znalecký posudek, ale s jeho závěry obžalovaný zásadně nesouhlasí, neboť nevycházejí z objektivně zjištěných skutečností, ale pouze z domněnek znalce. Obžalovaný připomněl, že u dopravní nehody nebyl přítomen žádný svědek. Znalec v odpovědi na otázku č. 1 popsal podle něj „technicky přijatelné střetové místo“ a provedl analýzu nehodového děje, ale vycházel při tom pouze z vlastních dedukcí, nikoli řádně zajištěných stop, výpočtů a měření. Především znalec tvrdí, že vyhodnotil zanechané brzdné stopy automobilu. Od počátku obžalovaný tvrdí, že nebrzdil a na vozovce žádné brzdné stopy zjištěny nebyly. Znalec nevysvětlil, jaký vliv mají podle něj poloha z bicyklu oddělených součástí na analýzu nehodového děje, zvláště ve vztahu ke stopě č. 10 a 11. Znalec vychází z předpokladu, že stopy pneumatik vedle vozovky jsou brzdou dráhou, nikterak se nevypořádá s tvrzením obžalovaného, že nebrzdil. Tvrdí, že vycházel i z konečné polohy cyklisty, ale ta nebyla přesně zjištěna, když na místě dle protokolu o dopravní nehodě je uvedena pouze krevní stopa označená č. 5. Jak leželo tělo, není dokumentováno. Za technicky přijatelný způsob jízdy automobilu znalec považuje jízdu při levé krajnici vozovky, což samo o sobě nedává smysl a při levé krajnici ani obžalovaný nejel. Vzhledem k tomu, že se znalec nezabýval způsobem jízdy cyklisty, směrem a rychlostí, pak ani nemohl dospět k reálnému určení možného místa střetu. Znalec neprovedl žádná vlastní měření, nebyl na místě dopravní nehody, vycházel ze zkreslující dokumentace a některé jeho závěry jsou zcela nevěrohodné. Znalec v odpovědi č. 3 určuje konečnou polohu cyklisty, ale přitom vychází jen z krevní stopy, která není schopná polohu cyklisty definovat. Jako konečnou polohu jízdního kola uvádí pravý jízdní pruh – dovolává se přitom i výpovědi svědka V. Tam jízdní kolo skutečně bylo, ale pak obžalovaný nemohl jet v levém jízdním pruhu a znalec vůbec nevysvětluje, jak se tam dostalo. Při odpovědi na otázku č. 4 znalec počítá se zmařenou kinetickou energií automobilu střetem s cyklistou a bržděním a stanovuje tak jeho rychlost. Přitom délka brzdné dráhy nebyla spolehlivě zjištěna, obžalovaný si neuvědomuje, že by brzdil. Vůbec není přihlédnuto k tomu, že automobil se zastavil o dopravní značku, obžalovaný se navíc domnívá, že na střetovou rychlost působí i rychlost cyklisty. Střetová rychlost pak může mít vliv i na rozmístění stop. Přesto, že znalec ze stop dovozuje, kudy jel automobil, vůbec nezohledňuje faktory objektivně při střetu existující, a to ani v různých modelových situacích, pokud nemá dostatek vstupních informací. Důvod rozmístění stop spolehlivě nevysvětlil. U odpovědi na otázku č. 5 se znalec vyjadřuje k viditelnosti a připouští možnost, že obžalovaný cyklistu neviděl z důvodu jeho zakrytí sloupkem A čelního skla. Pokud tomu tak bylo a obžalovaný od počátku tvrdí, že překážku neviděl, pak je vyloučeno,

aby jel v levém jízdním pruhu, jak znalec tvrdí předtím. Znalec k tomu neprovedl žádný důkaz. Jako zásadní se jeví odpověď na otázku č. 6, tedy zda obžalovaným uváděná výpověď je z technického hlediska přijatelná. K tomu znalec uvedl, že přijatelná není. V nehodovém místě nebyla žádná brzdná stopa zajištěna, a pokud eventuelně ano, pak až po střetu. Obžalovaný od počátku tvrdí, že cyklistu neviděl, a tak ani neměl na co reagovat. Pokud uvedl, že jel při levém okraji, pak měl pochopitelně na mysli levý okraj pravého jízdního pruhu. Znalec zcela bezdůvodně označil jeho výpověď za nepravdivou a značně jej tak poškodil. Výpověď obžalovaného potvrdil i svědek V. [REDAKCE], kterému hned po nehodě sdělil, že mu cyklista vjel do cesty. Odpověď znalce na otázku č. 7 a č. 8 považuje obžalovaný za zcela nevěrohodnou. Ta vychází především z toho, že si nevyjasnil, kudy obžalovaný jel a kudy poškozený. Při chybném vysvětlení některých z předchozích otázek není možné odpovídat na tyto. Obžalovaný si logicky myslí, že kdyby viděl, že se na něho řítí cyklista, pokusil by se mu vyhnout, ale on ho neviděl. Pokud však by pomalu jedoucí cyklista při své pravé krajnici (jak dedukuje znalec) viděl, že na něj jede auto, udělá logicky totéž. Poškozený byl údajně zkušený cyklista, a tak se obžalovaný ptá, proč by nezajel mimo vozovku, kde byl rovný terén, žádný příkop a mohl mu místo střetu s vozidlem hrozit maximálně pád do trávy. Znalecký posudek, na základě kterého soud dospěl k závěru, že je obžalovaný viníkem dopravní nehody, je chybný. Znalec se navíc vůbec nezabýval vlastnostmi jízdního kola, skutečností, že přední reflektor byl oblepen lepicí páskou a nesvítíl, typem jízdního kola, stářím, pneumatikami a jejich přilnavostí. Nezohlednil svědecké výpovědi uvádějící, že poškozený byl zdatný cyklista, čímž lze předpokládat, že jel rychle. Navíc dle výpovědi otce se poškozený zdržel nákupem cigaret a mohl i pospíchat. S tímto souvisejí i další možná vysvětlení dopravní nehody, kdy poškozený mohl dostat v závěru smyk nebo mohl být zatáčkou vyneseno do protisměru. Znalec se nezabýval otázkou, proč cyklista vozidlo neviděl a nikterak na něj nereagoval, nezkoumal, zda poškozený měl nosit brýle a jak tato skutečnost mohla ovlivnit průběh dopravní nehody. V případě přítomnosti astigmatismu totiž mohlo zvláště za daných klimatických podmínek dojít ke špatné orientaci cyklisty v prostoru. Policie ani znalec neřešili otázku osvětlení cyklisty, znalec přední světlo nezkoumal a policie pouze konstatovala, že bylo nalezeno v poloze „vypnuto“. Kvalita jeho funkce nebyla zjištěna, ani to, že při střetu svítilo. Znalecký posudek je tak nedostatečný a v části nepřezkoumatelný a nevěrohodný a nemůže na něm být postaven závěr o jednoznačné vině obžalovaného. Při výsledku znalce u hlavního líčení výslovně uvedl: „...přesné určení místa střetu nelze určit, neboť žádná stopa nebyla z tohoto místa zaznamenána“. Znalec si tedy odporuje vzhledem k tomu, co uvedl v posudku. Stopa nájezdu do „brzdných stop“ vedla znalce k závěru, že obžalovaný jel při levé krajnici, jak vypověděl u hlavního líčení a k tomu zhodnotil i stopy částic jízdního kola. Přitom vůbec nevysvětlil, jak bylo možné, že stopy 3, 4 a 8 jsou dle zákresu a fotodokumentace v jedné rovině a přitom několik metrů vzdálené od sebe, stopy 10 a 11 na zcela opačné straně. Znalec při výsledku tvrdí: „... odvrácení střetu je převážně na straně řidiče automobilu, který pokud by jel při pravém okraji, nemohl dosáhnout střetu s cyklistou, který jel také při svém pravém okraji“. Z čeho znalec vychází, když jednoznačně tvrdí, že cyklista jel při pravém okraji, není zřejmé. Obžalovaný ihned po nehodě svědkovi uvedl, že mu do jízdní dráhy poškozený vjel.

Posudek a výsledek znalce jsou plné rozporů. Znalec na jednu stranu tvrdí, že obžalovaný mohl mít cyklistu za sloupkem předního skla a nevidět ho a současně říká, že mohl reagovat 8 – 12 metrů před střetem. Přitom se opět dovolává neexistující brzdné dráhy.

Na položené otázky znalec odpovídá buď nevěrohodně nebo se odpovědi vyhýbá a sděluje něco jiného (viz. 2. otázka předsedy senátu). Dokonce tvrdí, že brzdné stopy na vozovce jsou popsány v protokolu o dopravní nehodě (viz. odpověď na 2. otázku obhájce), ale to není pravda, protokol nic takového neobsahuje. Výslech znalce při hlavním líčení již tak nevěrohodný posudek ještě více znevěrohodnil. Pokud jde o výpověď svědkyně V[] pak tato vůbec nepotvrdila, že poškozený byl osvětlen vpředu, a pokud jde o reflexní pruhy na jeho oblečení, pak se vyjádřila, že se „domnívá“, že tam byly, ale nikdo nezkoumal, zda vůbec ano a především v jakých místech. Otec a syn poškozeného jako svědkové sice potvrdili, že tento měl na sobě lesáckou uniformu se svítícími pruhy na nohou, ale opět nikdo neupřesnil, na které straně tyto pruhy byly. Tvrdili rovněž, že poškozený měl kolo v dobrém stavu, protože byl vášnivý cyklista. Soud k tomu uzavřel, že jejich výpověď potvrzují fotografie kola z místa činu. S takovýmto závěrem však obžalovaný nesouhlasí. Pokud bylo kolo v dobrém stavu, proč byl přední světlomet na vypínači přelepen lepicí páskou a v poloze „vypnuto“? Kolo se po nárazu rozpadlo na „prvočinitele“, jeho jednotlivé části byly rozsety v rozsahu několika metrů po obou stranách vozovky a soud k této skutečnosti dovodil, že bylo ve výborném stavu. Podle znaleckého posudku MUDr. Š[] a doc. MUDr. V[] bylo příčinou smrti především zranění hlavy. Lze tudíž předpokládat, že kdyby byl cyklista opatřen helmou, zranění by se minimalizovala. K tomu znalci vyslechnuti nebyli.

Soud se nevypořádal s argumenty obhajoby ohledně nezjištěných okolností nehody, které jasně snižují vinu obžalovaného, jako je osvětlení cyklisty, jeho jízdní dráha, povětrnostní podmínky, nevyjasněné místo střetu, neexistující brzdné stopy. Soud považuje za bezpečně prokázané, že cyklista jel i vpředu osvětlen, dovolává se svědků V[] a P[] P[] B[] a V[] a protokolu o nehodě. Svědkové P[] F[] a V[] poškozeného vůbec neviděli. B[] vypověděla, že byl osvětlen vzadu a V[] P[] poškozeného údajně viděl svítit několik desítek minut před nehodou. Nebylo prověřeno, zda svědek mohl poškozeného při jeho odjezdu z domu vůbec ve tmě vidět, když svědek uvedl „... viděl jsem, že mu kolo blikalo vzadu a vpředu svítil. Ale kam jel, to jsem neviděl, protože ve výhledu mi bránily túje“. Do jaké míry je věrohodné sdělení o tom, jak a kde kolo svítí, když nemohu určit směr jeho jízdy? Nelze tedy vyloučit, že přední světlomet policií nalezen dle protokolu o dopravní nehodě v poloze „vypnuto“ byl porouchaný a nesvítil nebo za jízdy přestal svítit, což by dokládalo, proč byl přelepen lepicí páskou. Technický stav po nehodě zcela demolovaného kola nemohly prokázat ani fotografie z místa činu, které naopak prokazují jeho totální destrukci. Reflexní prvky se na oblečení zpravidla našívají na nohavice v zadní části a mohou tak cyklistu chránit pouze před vozidlem jedoucím za ním. Byl-li cyklista opravdu zkušený, pak lze předpokládat, že jel rychle a je s podivem, že nebyl opatřen helmou.

Vzhledem k nedostatečně zjištěným skutkovým okolnostem je pak i nedostatečné právní hodnocení, které předpokládá, že to byl výlučně obžalovaný, kdo jel mimo svůj jízdní pruh (což prokázáno nebylo) a tím, že měl obžalovaný porušit důležitou povinnost uloženou mu zákonem. Přitom příčina nehody je zásadním skutkovým zjištěním pro zjištění zavinění a rozhodnutí o spáchání přečinu. Obžalovaný trvá na tom, že nejel riskantně, bylo prokázáno, že jel pomalu. Jel sice při levém kraji, ale svého jízdního pruhu. Pokud připustil, že přešel do levého pruhu, pak měl na mysli pouze několik málo (10 – 20) centimetrů. Na tom trvá. To vysvětluje i jeho tvrzení, že překážku neviděl. Byla prokázána špatná viditelnost. Svědek V[] narazil do překážky na přejezdu, jak vypověděl a také ji neviděl, neviděl nejprve ani

obžalovaného auto. Ostatně znalec připouští, že cyklista byl schován za sloupkem čelního skla jeho vozu, proto také obžalovaný nemohl nic vidět, proto na překážku nereagoval brzděním, čemuž by přirozená reakce odpovídala. Proto vozidlo strhnul vlevo, protože náraz byl čelní. Nelze jednoznačně tvrdit, že cyklista nic neporušil, když pro to nejsou důkazy. Obžalovaný znovu klade otázku, proč dle domněnek vpravo při krajnici jedoucí cyklista nevjel do rovné louky mimo vozovku namísto střetu s vozidlem.

Pokud jde o druh a výměru trestu, k tomu obžalovaný uvádí, že o průběhu nehody vypovídal vždy pravdivě, poškozenému se snažil hned po nehodě poskytnout pomoc, společně se svědkem V. volali záchranku. U soudu byl prvně v životě, neví, jak se zachovat a rozhodně neměl v úmyslu vzbudit u soudu dojem, že cokoli z nešťastné události zlehčuje. Protože opravdu poškozeného neviděl a je přesvědčen, že vlivem všech v té době existujících skutečností ani vidět nemohl, uvedl, že neví, jak by zabránil nehodě, snad pouze kdyby tudy nejel v danou chvíli. To ale nebylo žádné zlehčování dané situace. Obžalovaný necítí vinu pouze na své straně. Pochopitelně velmi lituje, že při nehodě poškozený přišel o život. Nenapadlo jej kontaktovat příbuzné a ani si nedovedl představit, zda by s ním chtěli mluvit. Od počátku byl přesvědčen, že mu cyklista do směru jízdy vjel. Když pak znalec napsal něco jiného, vůbec si to neuměl vysvětlit. Teprve nyní po podrobném seznámení se se znaleckým posudkem a po výsledku znalce, vidí neúplnost a nevěrohodnost znaleckého posudku, která vedla soud k závěru, že viníkem je výlučně on. Snad i proto přesně nevěděl, co by pozůstalým řekl. Fakt, že velice lituje, že poškozený zemřel, je neoddiskutovatelná věc a pro něho zlý zážitek na celý život. Vzhledem k polehčujícím okolnostem je obžalovaný toho názoru, že existovala možnost uložení mu trestu při samé spodní hranici trestní sazby se stanovením nejnižší možné délky zkušební doby, jak ostatně navrhovala obžaloba. Pokud jde o trest zákazu činnosti, pak vše opět souvisí se shora uvedeným, když se obžalovaný domnívá, že zavinění dopravní nehody nebylo jednoznačné a především nikoli výlučně na jeho straně. Obžalovaný právě dokončil studia a hledá si zaměstnání. Počítal s tím, že při hledání využije i svého řídičského oprávnění a již měl práci, kde řídičský průkaz potřebuje, příslibem. Zákaz řízení v tak dlouhé době mu neumožní práci získat.

Obžalovaným dále argumentováno, že mu byla uložena povinnost nahradit čtyřem pozůstalým nemajetkovou újmu, a to každému z nich v částce 1 milionu Kč. Soud přitom vycházel z nové právní úpravy § 2959 zák. 89/2012 Sb., když o výši náhrady rozhodl, jak uvádí, podle zásad slušnosti. Jak dále soud správně uvádí, musí přitom vycházet z úplného skutkového stavu a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska. V adhezním řízení má trestní soud povinnost postupovat se stejnou péčí jako soud civilní, který rozhoduje o náhradě škody, je povinen zkoumat všechny okolnosti jak na straně poškozených, tak na straně obžalovaného. Situace soudu byla v době rozhodování nepochybně složitá, když doposud platné tabulky pro výši náhrady byly zrušeny a ustálená judikatura není k dispozici. Soud se sice pokusil o zjištění okolností odůvodňujících poskytnutí finančního odškodnění, z pohledu obžalovaného však nedostatečně. Je třeba soudu přisvědčit, že pokud se zabýval kritériem závažnosti události, pak to je objektivně nejvyšší, neboť došlo k tragické ztrátě lidského života. Ohledně hodnocení okolností, za kterých k této události došlo, vycházejí okolností ze zjištění skutkového stavu, který není podpořen zjištěnými důkazy. Především závěr soudu, že „... poškozený se na vzniku nehody nikterak nepodílel ...“ zjištěné důkazy nepodporují, resp. existuje celá řada nevysvětlených

skutečností, která soudem držený jednoznačný závěr nepodporuje. Následně soud hodnotil okolnosti na straně poškozených – intenzitu vztahu, věk zemřelého, hmotnou závislost. Soud dospěl k závěru, že všichni pozůstalí měli se zemřelým velmi blízký a harmonický vztah. Jejich duševní útrapy však tímto nelze paušalizovat. Sám soud vyhodnotil, že nejvíce nehoda zasáhla matku zemřelého, která tragicky přišla o druhého syna. Ztráta dvou synů je nepochybně životním neštěstím, ale nelze ji přičítat k tíži v daném posuzování újmy, když navíc první syn zemřel v nemocnici na zápal plic, jak vyplývá z výpovědi u hlavního líčení. Otec zemřelého se se ztrátou vyrovnal poněkud lépe. Při výslechu uvedl, že jim syn obstarával dřevo, jinak na něm hmotně závislí nebyli, důchod jim postačuje. Matka má dceru z jiného manželství, která jim rovněž pomáhá a vnuk bydlí hned vedle a je tedy schopen s drobnou údržbou a případně nákupy pomoci. Nelze vyhodnotit, že rodiče zemřelého byli závislí výlučně na pomoci zemřelého. Pokud jde o syna zemřelého, jejich vztah byl nepochybně velmi blízký, jedná se však o nezávislého dospělého muže žijícího s přítelkyní, na otci hmotně nikterak závislého. Závažnost a doba duševních útrap zjišťována nebyla. Dcera zemřelého žila od sedmi let po rozvodu rodičů s matkou a lze předpokládat, že jejich vztah nebyl tak úzký jako v případě syna. Z důkazů vyplynulo, že výživné na dceru bylo stanoveno soudně, a to v roce 2004 ve výši 1.900 Kč. Soud se podrobně nezabýval důvodem stanovení výživného (snížení nebo zvýšení, na čí návrh) ani důvodem, proč poslední dobou otec hradil 1.500 Kč. Stejně tak není prokázáno, zda dcera dále studuje a do jaké míry platí její hmotná závislost. V tomto směru jsou provedené důkazy zcela nedostačující. Pokud se soud zabýval okolnostmi na straně obžalovaného, pak s jeho hodnocením nesouhlasí. Soud především vychází z toho, že výlučným viníkem nehody je on, což se neprokázalo, ani to, že se zemřelý na nehodě nikterak nepodílel. Není pak pravdou, že obžalovaný nebyl nehodou zasažen. Je pravdou, že neutrpěl fyzické zranění. Psychické problémy však měl, nedával to však na odív. Trpěl dlouho nespavostí, zážitek se mu stále vracel. Neuměl si vysvětlit, jak se dostal cyklista na jeho čelní sklo, a proto u soudu uvedl, že nehodě nemohl zabránit, leda, kdyby na tom místě v danou chvíli nebyl. Obžalovaný právě ukončil studia a nemá žádný majetek, žádné úspory. Soud předjímá, že náhradu nemajetkové újmy pozůstalým uhradí pojišťovna. Jednak toto nelze s určitostí předjímat, ale taková skutečnost nemůže snížit povinnost zjišťovat a prokazovat všechny okolnosti pro přiznání finančního odškodnění a jeho výši. Soud vyšel z úvahy, že by odškodnil pozůstalé podle staré úpravy ve výši 500.000 Kč každému, pak odkázal na metodiku MS pro odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění při zvýšení hodnoty bodu na dvojnásobek a obdobně postupovat i při stanovení výše nemajetkové újmy, což není relevantní.

Závěrem svého opravného prostředku obžalovaný připomněl, že trestní proces je ovládán zásadou objektivní (materiální) pravdy. Cílem dokazování musí tedy být zjistit takový skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. V daném případě je zcela evidentní, že nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že se skutek stal tak, jak je popsáno v rozsudku. Znalecký posudek obsahuje nepodložené závěry, odporuje s vyjádřením znalce u výslechu, vychází z vlastních ničím nepodložených premis, které navíc neodpovídají nalezeným stopám, stává se nevěrohodným a částečně i nepřezkoumatelným, když znalec neuvádí, z čeho konkrétně své závěry dovozuje. Přitom při neexistenci očitých svědků se jeví znalecký posudek stěžejním důkazem. Pokud však jsou nevysvětlené okolnosti nahrazeny domněnkami neodpovídajícími realitě, jsou závěry soudu v příkrém rozporu se základní zásadou trestního řízení – in dubio pro reo. Závěrečná

hodnocení soudu pak vycházejí z nevěrohodného znaleckého posudku a z emotivně laděných výpovědí poškozených. Tak bylo nesprávně rozhodnuto o výlučné vině obžalovaného i nepřiměřené výši trestu včetně poskytnutí nemajetkové újmy. Pozůstalí by měli jasně specifikovat, z jakého důvodu nemajetkovou újmu požadují a k tomu by mělo směřovat dokazování, což však zřejmě sahá nad rámce hospodárnosti trestního řízení.

Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek I. stupně ve všech jeho výrocích zrušil a provedl doplnění dokazování především novým znaleckým posudkem, neboť je třeba odstranit nedostatky posudku prvního a je nepochybné, že původní znalec toto není schopen. V novém posudku rovněž by mělo být uloženo znalci modelovat situaci dopravní nehody z hledem k možnému střetu a celkovému průběhu dopravní nehody s přihlédnutím ke klimatickým vlivům, včetně vyjádření se k pravděpodobnému výskytu cyklisty na vozovce a k možnosti zakrytí cyklisty za sloupkem čelního skla. Dále obžalovaný navrhuje provést expertizu předního světlometu kola, doplnit dokazování o zjištění, zda a kde přesně se nacházely reflexní pruhy na oděvu poškozeného a objektivně zjistit výsledkem třetích subjektů úroveň cyklistických dovedností poškozeného. Dále by mělo být zkoumáno, zda poškozený nosil brýle a pokud ano, zda jejich nepřítomnost mohla ovlivnit jeho viditelnost. Teprve po provedení těchto důkazů bylo možno objektivně a spravedlivě rozhodnout o vině obžalovaného a trestu. Pokud jde o nároky pozůstalých, pak obžalovaným navrženo, aby byli odkázáni na řízení civilní, kde je dostatek prostoru k provedení rozsáhlého dokazování oprávněnosti jejich nároků.

Ve veřejném zasedání konaném dne 22.01.2015 obhájkyň obžalovaného přednesla odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením. Nad jeho rámec uvedla, že když toto odvolání bylo sepisováno, nebyl k dispozici znalecký posudek, který byl soudu předložen a který může potvrdit důvodnost podaného odvolání s tím, že může prokázat, že závěry, které byly učiněny ve znaleckém posudku znalce S. neodpovídají způsobu, jakým mohlo dojít k dopravní nehodě. Hlavním důkazem se stal v řízení před soudem prvního stupně znalecký posudek, o který se soud v celém průběhu řízení a hlavně v odůvodnění svého rozhodnutí opíral. Pakliže je nyní k dispozici důkaz, který říká, že průběh dopravní nehody tak, jak je ve znaleckém posudku uvedeno, se nemohl stát tím způsobem, jak v něm uvedeno, nýbrž nutně musel proběhnout způsobem jiným, nezbyvá než, že se soud bude muset celým případem zabývat znovu, neboť by nebylo možno objektivně prokázat obžalovanému jeho vinu. Dle obhájkyň je zcela evidentní, že rozsudek nevychází z věrohodně zjištěných poznatků. Pokud se týká svědků, je zřejmé, že žádní očití svědci přítomni dopravní nehodě nebyli. Bezprostředně po ní byl přítomen na místě svědek V. před nehodou pak svědkyně B. Informace sdělené těmito svědky nebyly soudem dostatečným způsobem vyhodnoceny. Obhájkyň proto navrhla, aby se odvolací soud tímto zabýval, připomněla, že není možné se spokojit s přečtením podání vysvětlení svědkyně B. ale je ji třeba podrobit výsledku před soudem a to především z toho důvodu, že se zcela nepřesně vyjádřila ohledně oblečení poškozeného cyklisty, taktéž i z důvodu, že neví přesně, zda u něj byly nebo nebyly reflexní pruhy. Obhájkyň obžalovaného tedy setrvala na osobním slyšení svědkyně B. a na osobním slyšení znalce, který z jejich podnětu vypracoval znalecký posudek. Dále navrhla provedení expertízy předního světlometu kola, neboť tato provedena nebyla. Navrhla dále zajištění lékařské zprávy poškozeného, která by se vyjádřila k tomu, zda nosil brýle, zda měl vadu zraku, popř. jakým způsobem tato mohla ovlivnit jeho viditelnost.

Navrhla dále provést jako důkaz oblečení poškozeného, pokud je k dispozici, příp. vyslechnout zaměstnavatele poškozeného (protože bylo prokázáno, že měl pracovní oděv), který by se se vyjádřil k tomu, jaký druh pracovních oděvů poškozený používal a zda tento byl opatřen reflexními pruhy, a pokud ano, tak na jakém místě. Dále obhájkyň obžalovaného zmínila, že jsou k dispozici dva zcela protichůdné znalecké posudky, proto dala na zvážení, zda by nebylo vhodné provést třetí znalecký posudek, který by vypracoval Ústav soudního inženýrství v Brně. S ohledem na obšírnost dokazování obhájkyň obžalovaného navrhla, že by bylo vhodnější, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a doplnění dokazování. Za předpokladu, že by odvolací soud dospěl k závěru, že bude moci ve věci rozhodovat sám, obhájkyň setrvala na tom, aby veškeré důkazy, které navrhla, byly provedeny v rámci veřejného zasedání.

Státní zástupkyň Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře proti skutkovým a právním závěrům tak, jak byly učiněny před soudem nalézacím, nevznesla žádných výhrad. Tyto dle ní odpovídají provedenému dokazování v rámci hlavního líčení. Významný z tohoto hlediska se jeví znalecký posudek, který byl ve věci zpracován a který byl vyhodnocen soudem prvního stupně. Při hodnocení důkazů bylo dle mínění státní zástupkyň postupováno soudem v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Trest, který byl obžalovanému uložen, označila státní zástupkyň za trest přiměřený, který nikterak nevybočuje z mezí zákona, jedná se o trest výchovný. Za zákonný označila státní zástupkyň rovněž i výrok o náhradě škody, zmínila, že nalézací soud se velmi pečlivě a podrobně celou kauzou zabýval. Státní zástupkyň neučinila dalších návrhů na doplnění dokazování, projevila souhlas se čtením znaleckého posudku, který byl soudu předložen obhajobou, nevznesla požadavek na osobní výslech znalce. Závěrem svého přednesu státní zástupkyň navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Zmocněnec osob poškozených označil rozsudek soudu prvního stupně za správný. Navrhl, aby odvolací soud důkazní návrhy obhajoby zamítl jako nadbytečné a samotné odvolání obžalovaného taktéž zamítl.

Obhájkyň obžalovaného, státní zástupkyň i zmocněnec poškozených v samotném závěru veřejného zasedání odkázali na konečné návrhy, které učinili již v předchozích přednesech. Obžalovaný práva posledního slova nevyužil.

Z důvodu rozvedených v ustanovení § 218 odst. 1 tr. řádu veřejné zasedání odročeno na 19.03.2015 za účelem osobního slyšení zpracovatele druhého znaleckého posudku Ing. J. G. za znalecký ústav MBL CRASH EXPERT a za účelem opětovného slyšení soudního znalce E. S., který podával ve věci první znalecký posudek.

Ve veřejném zasedání konaném dne 19.03.2015 po řádném procesním poučení ve smyslu § 106 tr. řádu vyslechnuti znalci E. S. (zpracovatel prvního znaleckého posudku) a Ing. J. G. za znalecký ústav MBL CRASH EXPERT.

Znalec Ing. J. G. nejprve soudu sdělil, z jakých podkladů při zpracování znaleckého posudku vycházel, potvrdil soudu, že disponoval i znaleckým posudkem prvního znalce – E. S. Znalec Ing. J. G. v plném rozsahu odkázal na závěry

písemně zpracovaného znaleckého posudku. Dle něho z rozboru doložených podkladů vyplývá, že ke střetu osobního automobilu a jízdního kola došlo na středě vozovky; technicky přijatelná oblast místa střetu byla se středem ve vzdálenosti 10 metrů za VBM (výchozí bod měření) a 10 metrů vpravo od VBM ve směru jízdy osobního automobilu. Rozborem rozsahu poškození a střetové polohy osobního automobilu a jízdního kola vyplývá, že řidič osobního automobilu úsekem před střetem při jízdě na železničním přejezdu projížděl v pravém jízdním pruhu rychlostí max. do 54 km/h. Pravděpodobně za železničním přejezdem v místě, kde je na vozovce příčná kanalizační vpust' sloužící k odvodu dešťové vody z vozovky, začal řidič měnit směr jízdy, začal se uhýbat vlevo. Změnu pohybu osobního automobilu lze vysvětlit jako reakci na cyklistu jedoucího středem vozovky. Cyklista úsekem před střetem projížděl středem vozovky rychlostí do 18 km/h. V místě nehodového děje je vodorovná střední dělicí čára, která není viditelná. Bezprostředně před střetem korigoval směr jízdy otočením řídítek vpravo. Tuto reakci je možné vysvětlit polohou cyklisty vzhledem k protijedoucímu osobnímu automobilu, kdy si cyklista pravděpodobně uvědomil svoji příčnou polohu na vozovce. Jako reálnou, technicky přijatelnou konečnou polohu cyklisty je možné určit místo biologické stopy, která se nachází za konečnou polohou osobního automobilu, v plánu označenou č. 5. Konečnou polohu jízdního kola po střetu nelze zcela přesně definovat. Je možné konstatovat, že konečná poloha jízdního kola tak, jak ji uvedl řidič osobního automobilu ve své výpovědi je reálná. Ze zjištěných podkladů a dodatečně vyžádané zprávy ČHMÚ České Budějovice vyplývá, že v době nehodového děje byla tma, rozhledové podmínky byly dobré, omezené dobou vzniku nehodového děje. V místě dopravní nehody je veřejné osvětlení, které v době vzniku nehody nebylo v činnosti. Ze střetové konfigurace a z reálného pohybu účastníků dopravní nehody před střetem vyplývá, že A sloupek osobního automobilu nezakrýval řidiči výhled na cyklistu. Tvrzení znalce S[redacted] je technicky nepřijatelné, stejně jako jím stanovený průběh nehodového děje. Z rozboru střetu a pohybu účastníků dopravní nehody před a po střetu, komparací s výpovědí obžalovaného ze dne 24.04.2014 vyplývá, že tato výpověď je technicky přijatelná, řidič osobního automobilu ve výpovědi reálně popisuje skutečný průběh nehodového děje. Rozborem možností zabránění střetu řidičem osobního automobilu, vyplývá, že řidič z technického hlediska neměl možnost střetu zabránit. Na cyklistu jedoucího na středě vozovky reagoval vybočením vlevo. Z technického hlediska cyklista jedoucí na středě dvouproudé vozovky byl pro řidiče osobního automobilu náhlou překážkou. Pokud by se cyklista v úseku před střetem pohyboval u pravého okraje vozovky (ve svém jízdním pruhu), ke střetu by nedošlo.

Znalec Ing. J[redacted] G[redacted] rozebral k dotazům předsedkyně senátu, členů senátu, obhájkyň obžalovaného, státní zástupkyně i zmocněnce poškozených závěry svého znaleckého posudku, setrval na stanovisku, že ke střetu osobního automobilu a jízdního kola došlo na středě vozovky. Následně však po mnohých dotazech připustil, že minimálně jednou polovinou až celou šíř byl osobní automobil v okamžiku střetu v protisměrném pruhu. Odvolací soud s ohledem na velmi podrobný výslech znalce odkazuje v dalším na jeho závěry, které na základě položených otázek zachyceny v příslušném protokolu o veřejném zasedání ze dne 19.03.2015 (č.l. 309 – 315 tr. spisu).

Následně přistoupeno k výslechu znalce E[redacted] S[redacted] který ve veřejném zasedání byl osobně přítomen podání znaleckého posudku ze strany Ing. J[redacted] G[redacted] za znalecký ústav MBL CRASH EXEPT. Znalec E[redacted] S[redacted] označil některé závěry znaleckého

posudku předloženého stranou obžalovaného za chybné. Setrval na svém závěru, že ke střetu automobilu s cyklistou došlo v jízdním pruhu cyklisty. Dal za pravdu druhému znalci, že vozidlo obžalovaného bylo celou šíří v protisměru a to více při levém okraji vozovky ze směru jízdy osobního automobilu. Toto koresponduje jak s otiskem pláště předního kola na nárazníku osobního automobilu a dále i ze směru pohybu cyklisty, který směřuje zprava doleva k levému okraji čelního skla. Dle znalce E. S. se se zpracovatelem druhého znaleckého posudku neshodli v úhlu střetu, kdy Ing. J. G. uvedl, že cyklista narážel ve směru pohledu jízdy automobilu zprava doleva, on však tvrdí, že všechny stopy vypovídají, že cyklista narážel čelně na přední část automobilu, spíše více nebo mírně z levé strany automobilu, což odpovídá poloměru zatáčení. Znalec označil, že střetové místo je v levém jízdním pruhu, o tom nelze nikterak pochybovat. Proto posunovat tedy místo střetu ke středové čáře rozdělovací vozovky je technicky nepřijatelné, nenavazuje na to na směr deformačních stop na automobilu ani na konečnou polohu cyklisty. To je zcela v rozporu se setrvačnými silami působícími po střetu. Tak, jak se podává z č.l. 318 a 319 tr. spisu, oba znalci mezi sebou konfrontovali závěry svých znaleckých posudků ohledně poškození osobního automobilu v důsledku nárazu jízdního kola, kdy jejich závěry se odlišovaly v tom, do jaké části automobilu vlastně jízdní kolo narazilo. Znalec Ing. J. G. před soudem prohlásil, že nešlo o čelní náraz. S tímto jeho tvrzením projevil znale E. S. nesouhlas.

Po takto provedeném dokazování v rámci veřejného zasedání dne 19.03.2015 obhájkyň obžalovaného označila oba dva znalecké posudky za rozporuplné, neprůkazné, které nemohou ani jeden spolehlivě prokázat vinu obžalovaného. Uvedla, že za dané důkazní situace je i dokazování neúplné, proto navrhla, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu dokazování. Za předpokladu, že by odvolací soud dospěl k závěru, že provedené důkazy jsou dostačující (z jejího pohledu však není podklad pro to, aby se dalo objektivně rozhodnout), požádala, aby odvolací soud zvážil uložení mírnějšího trestu s tím, že by v rámci trestního řízení nemělo být rozhodováno o uložení povinnosti uhradit nemajetkovou újmu, neboť v tomto směru nebylo provedeno dostatečné dokazování. Státní zástupkyně v plném rozsahu odkázala na své stanovisko, které učinila již u předchozího veřejného zasedání. Zmocněnec poškozených navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto. Po oddělené poradě senátu veřejné zasedání v souladu s ustanovením § 219 odst. 1 tr. řádu odročeno na neurčito za účelem vypracování revizního znaleckého posudku ze strany Vysokého učení technického v Brně – Ústavu soudního inženýrství.

Ve veřejném zasedání konaném dne 04.02.2016 poté, co předsedkyně senátu konstatovala dosavadní průběh jednání a podala zprávu o stavu věci, po předchozím písemném souhlasu všech stran řízení čten v souladu s ustanovením § 211 odst. 5 tr. řádu revizní znalecký posudek, který byl na základě opatření Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 01.04.2015 č.j. 14 To 363/2014-331 vypracován Vysokým učení technickým v Brně – Ústavem soudního inženýrství. Dle tohoto znaleckého posudku se místo střetu nacházelo 1,02 – 2,8 m vpravo od levého okraje vozovky z pohledu řidiče vozidla Chrysler a ve vzdálenosti 7,9 – 14,9 m podélně od VBM (výchozího bodu měření) ve středu jízdy vozidla Chrysler. Toto vozidlo v místech mezi železničním přejezdem a odvodňovacím kanálem vzdáleného cca 2,5 m od železničního přejezdu začalo přejíždět do protisměrného

jízdního pruhu. V tento okamžik se vozidlo nacházelo ve vzdálenosti cca 12 m od místa střetu a cyklista se nacházel ve vzdálenosti cca 4 m od místa střetu. Do střetu jim zbývalo 0,8 sekundy. Řidič vozidla Chrysler na cyklistu před střetem nemohl účinně reagovat, vjel do protisměrného jízdního pruhu a srazil cyklistu. Střetová rychlost vozidla Chrysler byla 57 ± 6 km/h (tj. 51 – 63 km/h), rychlost cyklisty v době střetu byla 19 ± 2 km/h (tj. 17 – 21 km/h). Technicky přijatelnou konečnou polohu cyklisty lze ztotožnit se zdokumentovanou biologickou stopou PČR nacházející se za konečnou polohou vozidla Chrysler a zakreslenou do plánu dopravní nehody jako stopa č. 5. Biologická stopa se nachází 36 m podélně po levém okraji vozovky z pohledu řidiče vozidla Chrysler od VBM a 0,9 m vlevo od levého okraje vozovky z pohledu řidiče vozidla Chrysler. Přesnou konečnou polohu torza jízdního kola vzhledem k velikosti jeho destrukce nelze jednoznačně stanovit. Konečná poloha torza jízdního kola dle výpovědi řidiče vozidla Chrysler lze považovat za technicky přijatelnou. Střetová rychlost vozidla Chrysler byla 57 ± 6 km/h (tj. 51 – 63 km/h), rychlost cyklisty v době střetu byla 19 ± 2 km/h (tj. 17 – 21 km/h). Vzájemná možnost spatření cyklisty řidičem vozidla Chrysler byla až v místech železničního přejezdu, jejich podélná vzdálenost byla cca 25 – 30 m a do střetu zbýval čas cca 1,0 – 1,4 sekundy. S ohledem na tuto vzdálenost řidič vozidla Chrysler neměl možnost účinně korigovat trajektorii pohybu vozidla. Není však zřejmá žádná technická okolnost, která by bránila řidiči pohybovat se s vozidlem ve svém jízdním pruhu. A-sloupek vozidla Chrysler nezakrýval řidiči výhled na cyklistu. Není pak zřejmá žádná technická okolnost, která by bránila řidiči se pohybovat u pravého okraje vozovky. Ve výpovědi řidiče vozidla Chrysler shledáván ÚSI VUT v Brně dle provedené analýzy nehodového děje za technicky nepřijatelné následující skutečnosti. Dle řidiče vozidla údajně mohl jet rychlostí okolo 40 km/h. Dle znaleckého zjištění se však vozidlo Chrysler bezprostředně před střetem pohybovalo rychlostí 57 ± 6 km/h (tj. 51 – 63 km/h). Dle řidiče jel na své straně ve svém jízdním pruhu, zatáčku si nezkrátil jízdou v protisměru. Dle znaleckého zkoumání se vozidlo Chrysler bezprostředně před střetem pohybovalo v protisměrném jízdním pruhu. Dle řidiče vozidla jízdní kolo nebylo vpředu osvětleno. Znaleckým zkoumáním nelze jednoznačně stanovit, zda cyklista použil při jízdě do práce za soumraku bezprostředně před střetem přední světlíku. Při ohledání místa dopravní nehody Policí ČR byla nalezena funkční vypnutá přední světlíka omotaná lepící páskou. Dle znaleckého zjištění se cyklista bezprostředně před střetem pohyboval ve svém jízdním pruhu. Dle znaleckého posudku, pokud by se vozidlo Chrysler pohybovalo při průjezdu danou zatáčkou ve svém jízdním pruhu, ke střetu s cyklistou by nedošlo. Cyklista nemohl střetu s protijedoucím vozidlem nikterak zabránit. Vozidlo Chrysler vjelo do protisměrného jízdního pruhu v době cca 0,8 sekundy před místem střetu. Za tuto dobu nemohl cyklista na protijedoucí vozidlo účinně reagovat.

K závěrům znaleckého posudku se obžalovaný R. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] nevyjádřil.

Z iniciativy odvolacího soudu dokazování dále doplněno o čtení důkazů listinné povahy. V souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. řádu konstatován obsah aktuálního popisu rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podává, že nebyl nikdy v minulosti soudně postihnut. Konstatovány taktéž údaje z evidenční karty řidiče – obžalovaného, z níž vyplývá, že byl v minulosti od roku 2011 do roku 2015 ve 4 případech postihnut peněžitými pokutami za přestupky v dopravě. Poslední pokuta byla udělena obžalovanému na počátku roku 2015.

K těmto důkazům se obžalovaný vyjádřil v tom směru, že poslední blokovou pokutu dostal za propadlou dálniční známku.

Následně přistoupeno k výsledku obžalovaného, který po náležitém procesním poučení ke svým současným osobním poměrům uvedl, že po dobu 1 – 1,5 roku je evidován na Úřadu práce v Táboře jako uchazeč o zaměstnání. Z úřadu pobírá podporu ve výši 3.410 Kč. Na počátku soudního jednání studoval, v zápětí studium přerušil. Peníze získává z brigád, občas nějaké dostane od strejdy. Od dopravní nehody řídí motorová vozidla, mimo přestupku, který je aktuální z ledna 2015, se domnívá, že pro další přestupek v dopravě postihnout nebyl. Komisi pro projednávání přestupků byl řešen loňského roku pro nějakou potyčku před nějakým klubem a byl pokutován částkou 3.000 Kč. V současné době je svobodný, bezdětný. Nevlastní žádný majetek, žádné motorové vozidlo, nemá ušetřené žádné peníze.

K dotazu předsedkyně senátu, zda strany řízení navrhují ve věci provést další důkazy, obhájce obžalovaného uvedla, že navrhovala dokazování doplnit zkoumáním přední světilny jízdního kola, zkoumáním oděvu poškozeného. Státní zástupkyně neučinila dalších návrhů na doplnění dokazování. Zmocněnec poškozených uvedl, že světilnu od jízdního kola má u soudu, může ji proto předložit s tím, že poloha vypnuto na tomto světlometu neexistuje.

Obhájce v rámci konečného návrhu po velmi podrobném rozboru důkazní situace konstatovala, že právě na základě důkazů ve věci provedených nelze jednoznačně uzavřít, že pouze obžalovaný je viníkem dopravní nehody. Pokud však dospěje odvolací soud k závěru, že obžalovaný vinen je, pak by soud měl vzít v potaz i míru, kterou se na dopravní nehodě podílel poškozený. Dále by měl při stanovení trestu přihlídnout k tomu, že obžalovaný v minulosti nikdy trestán nebyl, svého činu litoval a poměrně věrohodně vysvětlil, jak byl otřesený a z jakého důvodu pozůstalé kontaktoval opožděně, když si osobně nevěděl rady s tím, jak by se měl chovat, co by měl říci. Navíc si nebyl zcela jistý tím, že skutečně nehoda byla zaviněna pouze z jeho strany. Obhájce obžalovaného označila uložený trest zákazu činnosti za dosti nepřiměřený. Požádala soud, aby zvážil výši trestu a případně jej vyměřil při samé spodní hranici zákonného rozpětí. Pokud jde o povinnost zaplatit poškozeným na náhradu škody nemajetkovou újmu ve výši 4x 1.000.000 Kč, obhájce namítla, že tato částka byla stanovena nejen nepřiměřeně, ale hlavně byla paušalizována. Nelze říci, že všem z poškozených byla újma způsobena shodně. Vyslovila, že ztráta života je objektivně tím nejvyšším kritériem. Přesto se domnívá, že nelze takto paušálně rozhodovat. Pokud se týká hodnocení okolností, tak soud sice nejdříve paušálně vyhodnotil u každého z poškozených částku 1.000.000 Kč, ale pak uvedl, že nejvíce nehoda zasáhla matku zemřelého – V. P., která přišla tragicky o druhého syna. Obžalovaný má za to, že tato skutečnost mu nemůže být dávana k tíži. První syn p. P. zemřel v nemocnici na zápal plic, jak bylo v průběhu řízení prokázáno, takže to není možné spojovat. Otec zemřelého navíc uvedl, že nebyli na zemřelém hmotně závislí, nebyli na něm závislí ani jinak, protože matka zemřelého má dceru z prvního manželství, která jí pomáhá. Vedle nich bydlí vnuk, který je schopen pomáhat s drobnou údržbou nebo případnými nákupy. Tzn., závislost tak, jak tvrdil soud prvního stupně, nebyla taková. Nelze proto uzavřít, že rodiče zemřelého byli výlučně závislí na pomoci zemřelého, jak tvrdil soud prvního stupně. Nepochybně blízký vztah zemřelého byl se synem P. nicméně se jedná o dospělého muže, který dnes žije s přítelkyní, na otci nebyl tolik citově závislý a nebyl na něm závislý ani hmotně. Dcera

zemřelého M■■■■ žila od svých 7 let od rozvodu rodičů se svojí matkou a lze předpokládat, že její vztah k otci zas tak úzký nebyl jako v případě syna. Z důkazů vyplývá, že výživné, které na ní zemřelý hradil, stanovoval soud, soud pak nezkoumal, kdo podával návrh na výživné, jaký byl skutečně vztah otce s dcerou, zda je na něm aktuálně finančně závislá. Závažnost a doba duševních útrap vůbec nebyla zjišťována, a pokud se soud zabýval okolnostmi na straně obžalovaného, tak je vůbec nehodnotil. Nehodnotil to, že obžalovaný ledva dokončil studia, je bez zaměstnání, nemá žádné finanční prostředky, nemá žádný majetek, nemá nic naspořeno. Bez bližšího dokazování tedy soud uzavřel a stanovil výši odškodného, apeloval přitom na odškodnění, které bylo přiznáno padlým vojákům v Afghanistanu, což je naprosto nepřiměřené srovnání. Pokud soud vycházel ještě z násobku bodového ohodnocení, tak při prostém stanovení náhrady škody, jak se podařilo obhájce zjistit z dostupných publikací a z metodiky Nejvyššího soudu, dospívá se k částce vycházející pro rok 2014 - 502.560 Kč, což je polovina toho, k čemu dospěl soud, jde ovšem o prostý výpočet bez ohledu na to, aby se přihlíželo k okolnostem věci. V tomto směru vše ponecháno na zvážení soudu.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře v rámci konečného návrhu uvedla, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto. Vyslovila, že pokud vyvstaly v řízení pochybnosti o skutkovém stavu věci, tyto byly jasně objasněny provedeným revizním znaleckým posudkem, kterým vyvráceny argumenty obhajoby. Dle státní zástupkyně bylo jednoznačně v rámci řízení před soudem prokázáno, že obžalovaný vjel do protisměru a srazil cyklistu, žádné spoluzavinění ze strany poškozeného nelze shledávat. Pokud se týká výroku o trestu a náhradě škody, v tomto směru státní zástupkyně odkázala na již učiněná stanoviska v předchozích řízeních.

Zmocněnec poškozených v rámci konečného návrhu označil rozsudek soudu prvního stupně za velmi důkladný, proto se lze s jeho obsahem ztotožnit. Navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že cyklistu neviděl, vše jej hrozně mrzí, vše si v sobě ponese celý život.

Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného R■■■■ Š■■■■ napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek, přezkumu podrobil taktéž i zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že odvolání obžalovaného lze mít za důvodné a tomuto je možno vyhovět.

Předně nutno uvést, že odvolací soud neshledal naprosto nic, co by svědčilo o porušení procesních norem. Okresní soud v uvedené trestní věci správně rozhodoval v senátě a v průběhu řízení plně respektoval právo obžalovaného v řízení zastoupeného nejprve obhájcem, který ustanoven soudem, následně obhájkyň na základě udělené plné moci. Obžalovanému bylo tedy v plné míře umožněno realizovat veškerá svá procesní práva, včetně práva podávat žádosti a opravné prostředky, což jím bylo i v dostatečné míře využito.

Jak je zřejmé ze spisu Okresního soudu v Táboře sp. zn. 6 T 61/2014, okresní soud vyvinul maximální snahu o to, aby ve věci mohl spolehlivě a dle zákona rozhodnout. Ve věci

provedl v rámci hlavního líčení velmi rozsáhlé a podrobné dokazování, přičemž v jeho průběhu respektoval zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 tr. řádu) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr. řádu), když osobně vyslechl nejen obžalovaného, ale i všechny v úvahu přicházející svědky – F. V., V. P. F. a M. P. Se souhlasem stran řízení v souladu s ustanovením § 211 odst. 6 tr. řádu čten úřední záznam o podaném vysvětlení – V. B. na č.l. 88 – 91 tr. spisu. Taktéž se souhlasem stran řízení podle § 211 odst. 5 tr. řádu čten obsah pitevního protokolu ze soudní pitvy zemřelého P. F. a dále znalecký posudek z oboru zdravotnictví – odvětví toxikologie (č.l. 22 – 26, 27 – 30 tr. spisu). Procesní soud vyslechl v průběhu hlavního líčení osobně zpracovatele znaleckého posudku z oboru dopravy – odvětví doprava městská a silniční – E. S. (znalecký posudek tohoto znalce vypracován na žádost orgánů činných v trestním řízení). Zákonným způsobem následně procesní soud provedl i všechny důkazy listinné povahy, které založeny v trestní spise včetně návrhu poškozených V. P. H. P. F. a M. P. na uložení povinnosti obžalovanému k náhradě nemajetkové újmy způsobené trestným činem. Soud prvního stupně si tedy nepohybně opatřil pro své rozhodnutí dostatečnou důkazní materii, na jejímž základě byl jím zjištěn ve vztahu k obžalovanému R. Š. skutkový stav bez důvodných pochybností.

Pro samotné zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají důvodné pochybnosti, bylo tedy nezbytné pečlivě vyhodnotit důkazní hodnotu a sílu jednotlivých provedených důkazů, přičemž v uvedeném směru ve vztahu ke skutkovým zjištěním nelze okresnímu soudu vytknout jakékoliv pochybení. Jak již shora uvedeno, procesní soud k věci vyslechl mimo obžalovaného všechny důležité svědky, osobně vyslechl i znalce E. S. Mohl si tedy na podkladě jejich osobního výsledku a bezprostředního dojmu z toho, co a jakým způsobem tito soudu sdělili, resp. jak reagovali na položené otázky, vytvořit vnitřní přesvědčení o tom, jakým způsobem výpověď obžalovaného, výpovědi svědků a závěry znaleckého posudku z oboru dopravy hodnotit a jaký skutkový závěr z nich učinit. Výpověď obžalovaného R. Š. jednotlivé výpovědi svědecké i závěry znalce E. S. spolu s obsahy důkazů listinné povahy procesní soud posuzoval zcela v souladu s postupem upraveným v § 2 odst. 6 tr. řádu, když tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, což je nutno považovat za metodu stěžejní, ostatně zákonem předpokládanou právě v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Své hodnotící úvahy a jejich výsledky pak okresní soud vyjádřil v dostatečně podrobném, logickém a přiléhavém odůvodnění rozsudku, vyhovujícím všem požadavkům § 125 tr. řádu, ve kterém je v dostatečné míře prezentován obsah provedených důkazů, je v něm zřetelně a výstižně vyloženo, které skutečnosti vzal nalézací soud za prokázané a především, o které důkazy své rozhodnutí opírá, i z jakých důvodů shledal za vyvrácenou obhajobu obžalovaného. Odvolací soud již ostatně konstatoval, že procesní soud hodnotil provedené důkazy způsobem, jaký mu ukládá zákon, tedy nejen samostatně, ale i ve vzájemných souvislostech, přičemž se s dostatkem vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Proto nelze mít proti jeho způsobu hodnocení důkazů žádných výhrad. Na jeho činnost v rámci odvolacího řízení navázal i sám odvolací soud a důkazy, které byly před soudem I. stupně provedeny a které v dostatečném rozsahu a precizním způsobem popsány v odůvodňující části napadeného rozsudku, hodnotil ve vzájemných souvislostech i s důkazy novými, které sám provedl. Je evidentní, že obžalovaný, vědom si obsahu meritorního rozhodnutí Okresního soudu v Táboře, jímž uznán vinným

přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a trestem, který mu byl I. stupně uložen, vědom si i výroků, který procesní soud učinil v rámci adhezního řízení podle § 228 odst. 1 tr. řádu ve vztahu ke čtyřem poškozeným osobám, se nově předloženými důkazy snažil zvrátit skutkové závěry soudu prvního stupně, které označil za zcela nesprávné.

Odvolací soud si dovoluje v této souvislosti poznamenat, že soud je povinen se vypořádat s obsahem každého důkazu, jak v jednotlivostech, tak je povinen tyto důkazy hodnotit ve vzájemných vazbách a je povinen zjišťovat, zda mezi nimi panuje soulad. Procesní soud zcela opodstatněně označil za zásadní a velmi důležitý důkazní prostředek, ze kterého při uznání viny obžalovaného vycházel, znalecký posudek z oboru dopravy, který vypracován znalcem E. S. Je zcela evidentní, že tento znalec přibraný k podání znaleckého posudku orgány činnými v trestním řízení měl k dispozici veškeré dostupné podklady, tedy ucelený důkazní materiál, ze kterého při zpracování znaleckého posudku čerpal. Jeho závěry jsou pak v naprostém souladu s tím, co zjištěno z dalších zajištěných důkazních prostředků, o kterých se procesní soud v odůvodňující části svého rozhodnutí zmiňuje. Tímto znaleckým posudkem bylo vyvráceno tvrzení obžalovaného, že při nehodě přešel do protisměrného jízdního pruhu jen částečně, ze znaleckého posudku vyplývá, že naopak obžalovaný v okamžiku střetu musel být v levém jízdním pruhu celým svým vozidlem a že před střetem již musel začít brzdit. Znalecký posudek rovněž vyloučil, že bylo v možnostech poškozeného odvrátit běžným způsobem jízdy střet s vozidlem, neboť vzhledem ke způsobu jízdy obžalovaného tak mohl učinit pouze řidič motorového vozidla.

Až v rámci odvolacího řízení byl obžalovaným předložen nový znalecký posudek, který vypracován znaleckým ústavem MBL CRASH EXPERT, s.r.o., jehož závěry ztvrdzoval v rámci veřejného zasedání Ing. J. G. Jak už ostatně v předchozích pasážích tohoto rozhodnutí na jeho straně 9 – 10 uvedeno, závěr znaleckého posudku, který byl v dané trestní věci vypracován v pořadí jako druhý, se v mnohém odlišoval od závěrů předchozího znaleckého posudku znalce E. S. Prvotní závěr druhého znaleckého posudku, že ke střetu osobního automobilu a jízdního kola došlo na středě vozovky, posléze Ing. J. G. korigoval v tom směru, že musí připustit, že minimálně ½ až celou šířku byl osobní automobil v okamžiku střetu v protisměrném pruhu.

S ohledem na nejednotné a v mnoha případech protichůdné závěry obou označených znaleckých posudků byl nucen odvolací soud k posouzení příčin vzniku samotné dopravní nehody, v důsledku níž došlo k usmrcení poškozeného P. P. nar. přibrat k podání revizního znaleckého posudku Vysoké učení technické v Brně – Ústav soudního inženýrství. Závěry tohoto znaleckého posudku byly odvolacím soudem po předchozím písemném souhlasu stran řízení ve smyslu ustanovení § 211 odst. 5 tr. řádu čteny. Podrobné závěry a výstupy znaleckého zkoumání jsou v nezbytném rozsahu obsaženy na str. 11 – 12 rozsudku soudu odvolacího. Zkráceně řečeno, dle znaleckého zkoumání se vozidlo obžalovaného bezprostředně před střetem pohybovalo v protisměrném jízdním pruhu. Samotný cyklista bezprostředně před střetem se pohyboval ve svém jízdním pruhu. Pokud by se vozidlo obžalovaného pohybovalo při průjezdu danou zatáčkou ve svém jízdním pruhu, ke střetu by nedošlo. Cyklista nemohl střetu s protijedoucím vozidlem nikterak zabránit, neboť vozidlo obžalovaného vjelo do protisměrného jízdního pruhu v době cca 0,8 sekundy před místem střetu. Za tuto dobu nemohl cyklista na protijedoucí vozidlo účinně reagovat.

Pokud tedy odvolací soud ve věci zajistil a procesním způsobem provedl v rámci odvolacího řízení stěžejní důkazní prostředek a to právě revizní znalecký posudek a tento vyhodnotil s ostatními ve věci opatřenými důkazy, které zcela zřetelně ve svém rozhodnutí označil již soud procesní, nemohl dospět k jinému výsledku, než ke kterému dospěl soud I. stupně, že jediným, kdo je zodpovědným za vznik dopravní nehody a tedy i úmrtí poškozeného, je obžalovaný R. Š. I odvolací soud má za nezpochybnitelně prokázané, že pokud by obžalovaný R. Š. řídil své vozidlo správným způsobem, tedy jel se svým vozidlem ve svém jízdním pruhu a nepřešel do protisměrného pruhu, kde se nacházel cyklista – poškozený F. H., ke vzniku velmi závažné dopravní nehody, tedy ke střetu s poškozeným F. H. nar. by vůbec nedošlo. Lze tedy tvrdit, že i přes některé výhrady, které revizní znalecký posudek vznesl nejen vůči znaleckému posudku předloženému v rámci odvolacího řízení obhajobou, ale taktéž ke znaleckému posudku prvního znalce – E. S. že soud prvního stupně již v rámci hlavního líčení správně uzavřel, že jediným viníkem dopravní nehody, který je odpovědný za zranění poškozeného, v důsledku nichž zemřel, je obžalovaný R. Š. Právě s ohledem na závěry revizního znaleckého posudku nepovažoval odvolací soud za nutné dokazování jakkoliv doplňovat, přesto, že to bylo obžalovaným navrhováno a to v rozsahu, který uveden v předchozích pasážích tohoto rozhodnutí. Tyto důkazní prostředky vyhodnotil odvolací soud jako nadbytečné s ohledem na vypovídací hodnotu zcela stěžejního důkazního prostředku, kterým se stal právě revizní znalecký posudek. Odvolací soud je tedy přesvědčen, že na základě velmi rozsáhlého dokazování se vina obžalovaného R. Š. v rozsahu podané obžaloby podařila prokázat. Obžalovaný zcela prokazatelně svým jednáním naplnil jak po subjektivní, tak i objektivní stránce všechny zákonem předpokládané znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, neboť jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona.

Jak trefně zmínil již ve svém rozsudku soud prvního stupně, dle konstantní judikatury, za porušení důležité povinnosti ve smyslu ustanovení § 143 odst. 2 tr. zákoníku není možné mechanicky považovat porušení jakéhokoliv předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení má zpravidla za následek nebezpečí pro lidský život, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k takovému následku. V daném případě bylo relevantní povinností především dodržení směru a způsobu jízdy, kterou každému řidiči ukládá ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Dle tohoto ustanovení se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak. Výčet všech „důležitých povinností“ řidiče motorového vozidla přitom není dle soudní praxe nikdy možné stanovit taxativně, neboť význam porušení kterékoliv řidičské povinnosti je přímo závislý na konkrétní dopravní situaci; judikatura proto uvádí jen některé typické příklady, kdy závadné jednání řidiče je považováno za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona. Mezi tyto typické a notoricky známé případy je řazen mimo jiné i takový způsob jízdy v zatáčce, jímž se vozidlo dostane do protisměru. S ohledem na tento shora uvedený výklad, způsob jízdy obžalovaného v zatáčce za železničním přejezdem, při němž v protisměru srazil cyklistu, lze hodnotit zcela opodstatněně jako porušení důležité povinnosti uložené zákonem.

Spáchání trestného činu usmrcení z nedbalosti v souvislosti s dopravní nehodou pak předpokládá, aby porušení dopravního předpisu bylo v příčinné souvislosti s havárií se smrtelným následkem. Samotné zavinění pak musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný stav mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu. Při nedbalosti je zapotřebí, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se takto příčinný vztah může rozvinout, např., že v důsledku riskantní jízdy může způsobem v trestním zákoníku uvedeným porušit zájem chráněný v § 143 tr. zákoníku, ale bez přiměřených důvodů spoléhat, že takové porušení nezpůsobí. Jednání obžalovaného spočívající v riskantním průjezdu ostře pravotočivé zatáčky protisměrným pruhem při snížených podmínkách viditelnosti, je třeba proto z hlediska zavinění hodnotit tak, že si měl a mohl být vědom toho, že v protisměru se mohou nacházet i jiní účastníci silničního provozu, s nimiž může dojít ke střetu a že v důsledku toho může způsobem v tr. zákoníku rozvedeným porušit zájem chráněný v § 143, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí. Obžalovaný R. Š. tedy jednal v daném případě ve vědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a jeho zavinění zahrnuje všechny znaky výše popsané objektivní stránky tohoto trestného činu.

Odvolací soud tedy konstatuje, že po provedení vyčerpávajícího dokazování a opětovném náležitém vyhodnocení provedených důkazů dospěl k přesvědčení, že již soud I. stupně zjistil úplně a správně skutkový stav věci. Odvolací soud pak dodává, že obžalovanému ani jeho obhájce samozřejmě nelze v žádném případě upřít právo podrobit jednotlivé důkazy a hodnotit postup nalézacího soudu kritice, uplatnit vůči němu výhrady a vyjádřit svůj vlastní pohled na věrohodnost, spolehlivost a důkazní sílu konkrétního důkazu či důkazů. Podle názoru odvolacího soudu je však odvolání obžalovaného do určité míry charakteristické tím, co opakovaně neprávem vytýkáno soudu nalézacímu, tedy jednostrannému hodnocení některých důkazů a pomíjení důkazů dalších, které svědčí ve prospěch obžalovaného. Příznačným rysem odvolací argumentace obžalovaného je to, že se opírá toliko o vlastní náhled na hodnocení jednotlivých důkazů a jeví tendenci abstrahovat právě o těch důkazech, které svědčí v jeho neprospěch. Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že na základě důkazů, které byly ve věci shromážděny, byla obhajoba obžalovaného dostatečně vyvrácena. Odvolací soud proto uzavírá, že na základě rozboru shromážděných důkazů rozsudečný výrok soudu prvního stupně plně odpovídá zjištěné důkazní situaci. Odvolací soud tedy nemá o vině obžalovaného naprosto žádných pochybností a zcela se ztotožňuje s výkladem, že zavinění obžalovaného v dané trestní věci bylo dáno těmi aspekty, které zřetelně již označil soud prvního stupně při svém závěrečném zhodnocení odůvodňující části napadeného rozsudku. Po rozsáhlejší dokazování až v rámci odvolacího řízení se odvolací soud jenom utvrdil v přesvědčení, že skutkové závěry soudu prvního stupně jsou naprosto správné, stejně tak za správnou lze označit i soudem prvního stupně užitou právní kvalifikaci.

Pokud v návaznosti na výrok o vině podrobil odvolací soud přezkumné povinnosti i výrok o uložení trestu, shledal, že soud prvního stupně rozhodoval správně podle zásad uvedených v ustanovení § 39 tr. zákoníku, přihlédl taktéž i k polehčujícím okolnostem, které konkretizovány v ustanovení § 41 tr. zákoníku, když žádnou přitěžující okolnost ve smyslu § 42 tr. zákoníku na straně obžalovaného neshledal. Po výčtu všech polehčujících okolností tak, jak rozvedeny na straně 7 rozsudku soudu I. stupně, přistoupil procesní soud zcela správně k ukládání trestu ryze výchovného charakteru, trestu podmíněně odloženého. Pokud

tento vyměřil dle rozhodné trestní sazby dané § 143 odst. 2 tr. zákoníku, v délce 2 roky a jeho výkon podmíněně odložil podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku na zkušební dobu v délce 4 roky, lze takovýto trest označit za nanejvýš spravedlivý, přiměřený a zákonný. Za zákonu neodporující je pak nutno považovat i výrok, který soudem prvního stupně učiněn podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku, kterým obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem. Mimo podmíněně odloženého trestu byl obžalovaný postihnut i trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 let. Pro uložení tohoto trestu měl procesní soud splněny veškeré zákonné parametry, neboť obžalovaný se projevil jako neukáznutý řidič, a proto je nutno vyloučit jej po určité období z možnosti účastnit se silničního provozu. Navíc bylo zjištěno, že obžalovaný byl v minulosti vícekrát postihnut za přestupky v dopravě. I přes shora řečené je však odvolací soud přesvědčen, že výměra trestu zákazu činnosti v trvání 4 let, je nepřiměřená. Obžalovanému v důsledku spáchané dopravní nehody nebylo odebráno řidičské oprávnění, tedy obžalovaný po dopravní nehodě až do samotného rozhodnutí odvolacího soudu mohl i nadále řídit motorová vozidla. V tomto období byl postihnut pouze jedenkrát za přestupek v dopravě a to za propadlou dálniční známku. Nejsou tedy dány objektivní podklady pro tvrzení, že po dopravní nehodě se obžalovaný projevuje jako řidič, který by nějakým závažnějším způsobem porušoval dopravní předpisy. S ohledem na shora řečené tedy dospěl odvolací soud ke stanovisku, že na obžalovaného R. Š. není nutno působit tak přísným trestem zákazu činnosti, proto po provedení důkazů ve veřejném zasedání uzavřel, že obžalovanému lze uložit trest kratšího trvání, který nově vyměřil v trvání 30 měsíců.

Ze strany odvolacího soudu přezkumné povinnosti podroben i výrok učiněný v rámci adhezního řízení, kterým podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena obžalovanému R. Š. povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy čtyřem poškozeným osobám, každému po 1.000.000 Kč. Předně nutno říci, že nárok poškozených – pozůstalých a to V. F., H. P., P. F. a M. F. byl učiněn včas a řádným způsobem. Nárok byl zmocněncem těchto poškozených osob odůvodněn podrobně rozvedeným poukazem na utrpení jednotlivých poškozených, které bylo vyvolání tragickou ztrátou blízké osoby, zejména v oblasti rodinného a citového života.

Odvolací soud si dovoluje tvrdit, že procesní soud k otázce náhrady nemajetkové újmy v trestním řízení přistoupil nanejvýš zodpovědně, což vyplývá z jeho výkladu a úvah, kterými se při svém rozhodnutí v rámci adhezního řízení řídil. Procesní soud hodnotil jako podstatný aspekt z hlediska výše stanovené náhrady okolnosti na straně poškozených pozůstalých, intenzitu vztahu poškozených pozůstalých se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých a otázku hmotné závislosti pozůstalých na zemřelém, jako další rozhodný aspekt pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy zhodnotil soud i okolnosti na straně obžalovaného. Lze proto projevit souhlasné stanovisko s tvrzením procesního soudu, že s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti, které se podávají z výpovědí V. F., P. F. a M. F. a dále i z důkazů listinné povahy, že poškození pozůstalí měli se zemřelým dobré vztahy a z tohoto důvodu je také tragická událost z různých příčin mimořádně tragicky zasáhla. Procesní soud proto vyhodnotil, že v daném případě lze požadavek každého z poškozených pozůstalých na přiznání náhrady nemajetkové újmy ve výši 1.000.000 Kč pro

každého z nich považovat za přiměřený, jedná se o částku, která podle zásad, které procesní soud ve svém rozhodnutí jasně označil, odpovídá právě duševním útrapám pozůstalých. Procesní soud vyargumentoval, že zatímco u rodičů zemřelého byla zohledněna především tragika toho, že ve vysokém věku přišli i o druhého syna a své praktické zabezpečení ve stáří, které může být jen částečně nahrazeno ostatními rodinnými příslušníky. U syna zemřelého soud zohlednil, že s otcem je pojil patrně nejhlubší vztah a společná domácnost, u dcery zemřelého naopak zase skutečnost, že právě ona byla vedle dobrého vztahu mezi dcerou a otcem nejvíce finančně odkázána na jeho výpomoc při vlastním studiu.

S ohledem na skutečnosti, které zmínil k výroku o náhradě nemajetkové újmy procesní soud v odůvodňující části svého rozhodnutí, bylo úkolem odvolacího soudu posoudit, zda přiznaná náhrada nemajetkové újmy ve výši celkem 4.000.000 Kč pro 4 poškozené pozůstalé není zjevně nepřiměřená. Odvolací soud konstatuje, že rozhodování o náhradě nemajetkové újmy je stejně jako rozhodování o náhradě majetkové škody součástí adhezního řízení, které v podstatě nahrazuje řízení občanskoprávní, v němž by jinak nárok na náhradu škody, či jiné újmy nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení poškozený uplatňoval. Při rozhodování v adhezním řízení je tak nutno respektovat hmotně právní ustanovení zvláštních předpisů, na kterých je uplatněný nárok založen a jimi se také řídí. Jestliže tedy adhezní řízení ve své podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by jinak byl nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatňován, výrok trestního soudu, jímž byl podle § 228 odst. 1 tr. řádu přiznal takový nárok poškozeného vůči obviněnému, je exekutním titulem a musí v něm být respektovány i názory občanskoprávní nauky obsažené, které akcentují tzv. moderační právo. Podle § 2953 odst. 1 obč. zák., z důvodů zvláštního zřetele hodných, soud náhradu škody přiměřeně sníží. Vezme přitom na zřetel zejména to, jak ke škodě došlo a přihlédne k osobním a majetkovým poměrům člověka, který škodu způsobil a odpovídá za ni, jakož i k poměrům poškozeného. Náhradu nelze snížit pouze tehdy, byla-li škoda způsobena úmyslně.

Při zjištění, že vzniklá nemajetková újma nebyla v projednávané věci způsobena úmyslným jednáním obžalovaného R. Š. ale došlo k ní jednáním nedbalostním, je možno v dané věci uvedené moderační pravidlo použít. V projednávané věci je objektivně prokázáno, že vznik nemajetkové újmy je důsledkem přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a tedy i vznik uvedené újmy má podklad v nedbalostním jednání. Z tohoto titulu měl soud prvního stupně na základě námitek obviněného zkoumat, zda jsou v projednávané věci dány důvody zvláštního zřetele hodné (§ 2953 odst. 1 obč. zák.). Okresní soud zmínil ve svém rozhodnutí osobní poměry obžalovaného R. Š. které však ke dni rozhodnutí odvolacího soudu musely být aktualizovány. Bylo zjištěno, že t.č. je obžalovaný evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a to po dobu 1 – 1,5 roku. Pobírá podporu ve výši 3.410 Kč, příležitostně si vydělává brigádami. Je svobodný, bezdětný, nemá našetřeny žádné peníze, nevlastní žádné motorové vozidlo, je nemajetný. I přesto, že odvolací soud musí přisvědčit názoru soudu procesního, že lze důvodně předpokládat, že za situace, kdy obžalovaný byl v dané věci pojištěn u České podnikatelské pojišťovny, měl by právě tento subjekt nést za obžalovaného tíhu vyplacené náhrady nemajetkové újmy. Nicméně i přes toto zjištění při stanovení výše nemajetkové újmy musel odvolací soud zákonitě přihlédnout k osobním poměrům obžalovaného, přičemž v tomto směru odkazuje na předchozí pasáže svého rozhodnutí, v nichž čerpáno z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16.12.2015, č.j. 8 Tdo 1400/2015-50.

V návaznosti na to se musel odvolací soud zákonitě zabývat i otázkou, zda výše přiznané náhrady nemajetkové újmy u jednotlivých poškozených je zcela přiměřená. S ohledem na zjištěné osobní aktuální poměry obžalovaného dovodil, že finanční částky, které byly jednotlivým poškozeným přiznány jako náhrada nemajetkové újmy, jsou neúměrně vysoké. S ohledem na shora řečené proto odvolací soud po provedeném dokazování ve veřejném zasedání, opětovně posoudil intenzitu vztahu jednotlivých poškozených pozůstalých se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých a otázku hmotné závislosti pozůstalých na zemřelém a dospěl k závěru, že přiznaná finanční částka představující u jednotlivých poškozených náhradu nemajetkové újmy, tedy u každého v částce 1.000.000 Kč jsou částkami značně vysokými – nepřiměřenými. S ohledem na nový náhled řešení otázky přiznávání náhrady nemajetkové újmy konkrétní poškozené osobě dospěl ke stanovisku, že přiznané finanční částky soudem prvního stupně, jenž představují náhradu nemajetkové újmy, je nutno ponížít. Odvolací soud, který disponoval důkazy, které byly k vyřešení této otázky zapotřebí, uzavřel, že v případě poškozených V. [] P. [] nar. [] H. [] P. [] nar. [] a F. [] P. [] nar. [] je odpovídající a přiměřená částka vyčíslené nemajetkové újmy u každého z nich 750.000 Kč. V případě další osoby poškozené a to M. [] P. [] nar. [] - dcery zemřelého dospěl k závěru, že s ohledem na to, že tato poškozená nežila po rozvodu rodičů ve společné domácnosti se zemřelým a její vztahy k němu nebyly tak intenzivní jako v případě rodičů zemřelého a syna zemřelého, přesto, že byla při studiu na otci finančně závislá, je nutno v jejím případě přistoupit k výraznějšímu snížení náhrady nemajetkové újmy, kterou nově odvolací soud vyčísлил na částku 500.000 Kč. Takovéto rozhodnutí učiněné v rámci adhezního řízení považuje odvolací soud za zcela spravedlivé.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubněji rozebraných důvodů proto odvolací soud k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. e), f) tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o uložení trestu zákazu činnosti a ve výroku, který byl soudem učiněn podle § 228 odst. 1 tr. řádu ve vztahu k poškozeným V. [] P. [] nar. [] H. [] P. [] nar. [] F. [] P. [] nar. [] a M. [] P. [] nar. [] a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) a nově rozhodl způsobem, který se podává z výrokové části jeho rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Táboře dne 4. února 2016

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková